RACHEL DIXON

O nouă viață

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Cape Town era zguduit de-o rafală puternică de vânt. În general, cu vânturile de sud-est nu era de glumit, dar acela părea neobișnuit de furios. Apele golfului se învolburau în talazuri de spumă, iar muntele era aproape invizibil, învăluit în ceață.

Mașina mică roșie care rula pe șoseaua paralelă cu coasta reușea să înainteze doar datorită iscusinței persoanei de la volan. Sara Demaine întâmpinase câteva momente dificile când vântul încercase de mai multe ori să-i smulgă mașina de sub control așa că, apropiindu-se de destinație, când casa logodnicului ei apăru în raza vizuală, simți că are toate motivele să răsufle ușurată.

Ora de balet păruse nesfârșită, iar Madame Olga, profesoara, mai exigentă ca oricând, morocănoasă și ea, probabil tot din cauza vremii.

Coborând din mașină, porni spre casă, înaintând cu greu, silueta ei fragilă – aproape prea fragilă chiar și pentru cerințele impuse de profesie – abia făcând față.

Proptindu-se cu mâna de zidul de piatră pentru a-și menține echilibrul, Sara avea ocazia să constate pe propria piele că, în aceeași măsură în care Clifton era suburbia orașului care oferea cea mai spectaculoasă priveliște ca urmare a poziției sale la țărm , era și punctul cel mai expus la vânt. În definitiv, de aceea îi plăcea lui Clyde atât de mult. Fire aventuroasă și ușor nepăsătoare – o combinație ciudată pentru un medic atât de dedicat profesiei sale – logodnicul ei era el însuși asemenea vântului.

Imediat ce sună, ușa apartamentului se deschise. Clyde o aștepta. Era un bărbat înalt și suplu, cu o privire inteligentă și un contur al gurii ce-i trăda firea pasională.

O trase repede înăuntru, râzând.

– Arăți ca o vrăbiuță cu penele zburlite de vânt.

– Ah, niciodată n-am să înțeleg de ce-ți place să locuiești aici, în bătaia vânturilor.

– Pentru că-mi place priveliștea și-mi dă senzația de libertate deplină. Ador această senzație, tot așa cum te ador și pe tine. Și nu te preface indignată, fiindcă știu că și tu iubești acest loc la fel de mult ca mine.

În brațele lui, Sara simțea doar pasiunea și extazul pe care până atunci le trăise doar în timpul dansului. Nu cunoscuse pe nimeni asemenea lui și știa bine că nici nu va avea să mai întâlnească. De fapt, nici nu vroia: în trei săptămâni se vor căsători și vor fi împreună pentru tot restul vieții.

Jucându-se în părul ei, degetele lui îi desfăcură cocul, făcând să se reverse o cascadă întunecată.

– Ce faci?!

– Transform balerina pe care o respect în fata pe care o ador.

– Credeam că mergem să mâncăm ceva, protestă ea de formă.

– Mergem, pisoiașule, dar mai întâi vreau să te sărut și să aduc puțină căldură în trupul ăsta care încă tremură.

Da, ține-mă strâns și nu-mi mai da drumul niciodată, își spuse ea.

Sara nu-și imaginase niciodată că dragostea putea fi așa, că orice altceva devenea lipsit de importanță în fața

ei, până și cariera, care, până în seara în care acest doctor înalt și blond, cu ochi albaștri cu luciri metalice, venise în cabina ei ca s-o felicite, însemnase totul pentru ea.

– Nu ai ceva mai călduros? întrebă el, scoțându-i jacheta de catifea reiată.

– Paltonul, dar nu mi-am imaginat că va fi necesar astăzi.

– Când voi fi bogat și voi avea renume, îți voi cumpăra blănuri, rosti el sacadat, printre sărutările cu care îi urmărea linia delicată a gâtului.

– Nu vreau blănuri.

– Dar eu vreau să le ai.

Ceva în tonul lui suna atât de serios, încât Sara se depărtă puțin , simțind nevoia să-l privească.

– Nu am nevoie de blănuri. Nu am nevoie să fii bogat și faimos, Clyde.

– Am eu nevoie să fiu.

Nu era pentru prima dată când vorbea despre ambițiile sale. Îi mai spusese și înainte că vroia să realizeze lucruri mari. Nu-i era suficientă rutina practicii ca doctor de familie.

– Înseamnă atât de mult pentru tine?

– Da.

Jacheta de catifea devenise o grămăjoară mototolită pe podea, iar degetele lui îi descheiau, într-un tremur nerăbdător, bluza.

– Ar trebui să înțelegi. Știi doar cât de mult înseamnă și cariera ta pentru tine.

Era ciudat cum funcționau la nivel intelectual, discutând idealuri profesionale și aspirații și în același timp la nivel primitiv, preocupați doar de nevoia de a se atinge și a se simți unul pe celălalt.

– Sigur că înțeleg!

Nu era momentul să-i spună că, de când îl cunoscuse, prioritățile ei se schimbaseră. Înainte, dorința de a deveni primă-balerină era idealul suprem. Acum știa sigur că dansul va fi întotdeauna important pentru ea, dar nu mai era aspectul cel mai important. Iubirea pentru Clyde adăugase o nouă dimensiune vieții ei. Va avea timp să-i explice aceasta toată viața. Deocamdată, cuvintele trecuseră pe planul al doilea, importante fiind reacțiile trupurilor lor la unison.

De altfel, nici Clyde nu mai aminti nimic de ambițiile lui profesionale în timp ce o dezbrăca.

– Dumnezeule, ești minunată. Sara, draga mea, te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc.

În clipa următoare, erau deja unul în brațele celuilalt într-o pornire firească și spontană în care nimic altceva nu mai conta decât dorința și nevoia de a se atinge.

– Te doresc, draga mea. Sara, iubito, nu cred că mă pot opri.

– Nu vreau să te oprești.

– Ne gândisem să așteptăm ...

Până atunci, reușiseră să țină sub control astfel de clipe de pasiune. Hotărâseră să aștepte să se căsătorească mai întâi și apoi să facă dragoste. Acum, însă, nu mai era atât de important să respecte această promisiune. Oricum, în trei săptămâni urmau să se căsătorească, iar ea îl iubea atât de mult, încât cuvintele rostite în fața altarului și verigheta de pe deget nu puteau adăuga nimic dragostei ei.

– Să nu mai așteptăm ...

Nu mai erau necesare alte cuvinte și alte explicații. Oricum, comunicarea dintre doi oameni care se iubeau se făcea dincolo de cuvinte.

Se lăsă dusă de Clyde în dormitor. Fiind balerină, era obișnuită să fie luată în brațe de bărbați, dar ceea ce simțea acum era ceva cu totul neobișnuit. Cu partenerii de dans, singura preocupare era precizia și

sincronizarea, totul sub semnul grației, astfel încât efortul să nu se cunoască. În brațele lui Clyde, trăia bucuria fără seamăn a femeii care se știa iubită.

Fiecare sărut și fiecare mângâiere reverberau în trupul ei, iar fericirea căpătă o nouă dimensiune: perfecțiunea clipei de extaz total.

***

– Ești nebună? întrebă Madame Olga, încruntată, nevenindu-i să creadă.

– Nu; vorbesc serios.

– Orice balerină de valoarea ta ar fi fericită să i se acorde șansa de a juca rolul Odette – Odile în "Lacul lebedelor", iar tu spui nu cu nepăsare.

– Mă căsătoresc, madame ...

– Adică, renunți la "Lacul lebedelor" pentru un bărbat?

Cu două luni înainte, aproape și-ar fi vândut sufletul pentru șansa pe care maestra de balet tocmai i-o oferise. Îi era foarte vie în minte amintirea nesfârșitelor ore de repetiție, până le epuizare uneori, de multe ori

chinuitoare, în speranța ca, într-o zi, să se remarce în cadrul corpului de balet și să devină prima-balerină. Numai că, acum două luni nu exista Clyde în viața ei. Dacă atunci i-ar fi spus cineva că e posibil să ratezi o șansă poate unică în viața ei profesionale pentru dragostea unui bărbat, nu numai că n-ar fi crezut, dar s-ar fi și amuzat de acea absurditate.

– Nu înțelegeți, madame. Nu știa că profesoara vedea foarte bine, dincolo de refuzul provocator, inevitabila tristețe. Sunt foarte onorată de această ofertă, dar îl iubesc pe Clyde ... trebuie să-l pun pe el pe primul loc.

– Înțeleg că ești îndrăgostită, vorbi madame Olga pe un ton mult mai îngăduitor și blând. Cel puțin, așa crezi, fapt pentru care renunți la toată munca ta de până acum. În colțul buzelor ei rujate apăru totuși un semn abia perceptibil de toleranță. Câteva zile, mențin oferta deschisă. Mai gândește-te, Sara. Poate că, în cele din urmă, îți revii.

Acest lucru nu se va întâmpla – Sara era absolut convinsă, în timp ce conducea pe drumul de munte, după o oră. Viața ei luase o întorsătură nouă și nici măcar tentația de a dansa în "Lacul lebedelor" nu o putea modifica. Era o vreme când credea că nimic n-o

putea abate de la drumul anevoios al ascensiunii în carieră; de fapt, aceasta fusese ambiția ei, visul de-o viață și orice altceva trebuia să se plieze în funcție de această prioritate, sau să fie pur și simplu eliminat.

Clyde intrase în viața ei în mod neașteptat, iar impactul fusese asemănător cu al unui fulger pe un cer senin. La fel de neașteptat se schimbase și universul ei. Un vis era înlocuit cu altul, fără însă a însemna că primul dispăruse. Dansul va fi întotdeauna important în viața ei, dar nu mai constituia prima prioritate.

De aceea și refuzase rolul principal în "Lacul lebedelor". Va continua să lucreze în oraș. Erau destule ocazii, iar Clyde n-avea nimic împotrivă ca ea să danseze. Dar un angajament în acel spectacol ar fi însemnat turnee lungi în țară și tot atâtea absențe de acasă. Nu-i fusese ușor să refuze, trebuia să recunoască, dar o făcuse gândindu-se la cât de greu i-ar fi fost să se despartă de Clyde pe perioada turneelor.

Uitându-se la ceas, Sara văzu că era cam devreme; trebuia să fie la prânz acasă la părinții lui, iar el urma să vină direct de la spital.

Încetini puțin, îngăduindu-și să viseze la viața lor peste două săptămâni: zile în care vor fi ocupați, nopți de dragoste și de vise.

În fața casei erau parcate mai multe mașini, dar nu și a lui Clyde: fusese reținut încă puțin la spital, după cum anunță mama lui.

– Nu ai la ce să mă ajuți, îi spuse aceasta, îmbrățișând-o. Ceilalți sunt în grădină. Du-te și tu.

Sara porni încet printre copaci. Cunoscuse deja câțiva membri ai familiei lui Clyde și era nerăbdătoare de a face cunoștință și cu ceilalți.

Era o casă frumoasă, impunătoare, cu o grădină superbă. Cum ultimele zile fuseseră destul de obositoare pentru ea, Sara mai zăbovi puțin, lăsându-se răsfățată de căldura soarelui și de priveliștea florilor: izbucnire de culori exotice și linii pline de grație și eleganță. Se așeză puțin pe o bancă într-un chioșc din verdeață și rămase să privească mișcările dând impresia de fluid imaterial, ale unui pescăruș verde.

La un moment dat, deveni conștientă de conversația a două persoane, probabil aflate în imediata apropiere a chioșcului de verdeață. Recunoștea doar una din voci – a Belindei, sora lui Clyde, care discuta cu o altă femeie. De fapt, îi atrăsese atenția faptul că-și auzise rostit numele.

Primul impuls a fost să li se alăture, apoi, ceva din tonul lor o reținu pe loc.

– ... pe când cu Sara nu va ajunge niciodată acolo, presupun, spunea necunoscuta.

– În nici un caz prea curând, Mary, se arătă de acord Belinda.

– Păcat. Clyde a fost întotdeauna un element remarcabil; ar fi fost un chirurg nemaipomenit. Ca doctor de familie, se va pierde pur și simplu.

– În orice caz, nu va atinge întregul său potențial. Dintotdeauna fratele meu a vrut să devină chirurg. Căsătoria asta ne-a dat pe toți peste cap.

De la bun început, Sara simțise o oarecare răceală în atitudinea Belindei. Când îi împărtășise lui Clyde această impresie, o asigurase că nu trebuie s-o ia în seamă: sora lui, mai mare decât el și necăsătorită, avea mereu o atitudine exagerat de protectoare față de el, rezultatul firesc fiind suspiciunea asupra oricărei femei cu care el s-ar căsători. Clyde o asigurase, însă, că, pe măsură ce ea și Belinda se vor cunoaște mai bine, relația dintre ele două va intra în normal. Sperând ca lucrurile să fie într-adevăr așa, Sara nu mai deschisese acel subiect.

– Ai discutat cu el? se interesă Mary.

– Am încercat o dată sau de două ori, fără succes. E îndrăgostit nebunește de fata asta.

– Cum a reușit să-l seducă?

"Să-l seducă" ... Sara păstra în suflet ca pe o comoară amintirea acelei zile când Clyde venise la cabina ei să-i spună cât de mult îi plăcuse spectacolul: șocul la vederea acelui bărbat necunoscut, înalt, suplu, cu ochi albaștri pătrunzători; impresia ciudată că era mai presus de toți ceilalți bărbați pe care îi știa și că nu va mai întâlni niciodată un altul ca el, fiorul de plăcere când îi sărută mâna în gest de omagiu adus artei sale; convingerea că nu-l va uita niciodată; apoi, mirarea când își dădu seama că și impresia pe care ea o făcuse asupra lui fusese la fel de puternică.

"Să-l seducă" ... Fusese înspăimântată; îi spusese că pot fi doar prieteni, când el o ceruse pentru a patra oară în căsătorie.

"Sunt un bărbat normal, cu nevoi normale, Sara", îi răspunsese el.

"Te vreau ca soție, nu ca prietenă sau ca amantă. Vreau să știu că te găsesc acasă, când mă întorc seara, și vreau să te simt noaptea lângă mine".

Recunoscuse în tonul lui un ultimatum: căsătoria sau altceva nimic. În același timp, înțelesese că și în ceea ce o privea pe ea, iubirea pentru Clyde dădea un nou sens vieții ei.

Momentul acela era atât de prețios sufletului ei încât nu-l voia întinat de cuvintele Belindei. Privi cu disperare în jur, dar nu putea ieși din chioșc decât dacă trecea pe lângă cele două femei, ceea ce ar fi însemnat că ascultase până atunci discuția lor. Era prinsă ca într-o cursă, condamnată să audă în continuare.

– N-a fost greu să-l seducă, spuse Belinda. Clyde se afla într-un moment dificil; tocmai se resemnase cu ideea că Andreea începuse o relație cu altcineva.

Numele ce sunase atât de familiar pe buzele Belindei îi provocă o durere cumplită. Clyde nu-i spusese niciodată nimic de nici o Andreea și nici nu făcuse măcar aluzie la vreo relație anterioară.

Ah, taci! Nu mai suport să aud nimic! Nu distruge cu totul ceva ce a fost atât de minunat!

-Andreea Stanford? A fost ceva serios între ei?

– Sigur. Această căsătorie ar fi fost avantajoasă pentru el. Gândește-te la poziția socială a profesorului! Pentru Clyde, ar fi fost foarte ușor să avanseze profesional.

– Și totuși ... dacă el dorește atât de mult să devină chirurg, poate că această căsătorie nu va fi un impediment.

– Va trebui să-și câștige existența și nu va fi ușor să satisfacă toate moșturile acestei fete. Tatăl Andreei ar fi făcut posibil ca el să-și continue studiile cu o specializare pe când așa, cu Sara, viața lui va fi una banală și ștearsă, de obscur medic de familie.

– E o fată frumoasă. Am văzut-o și eu într-un spectacol de balet. E ușor de înțeles de ce s-a îndrăgostit de ea.

– Dragoste! Disprețul ei era evident. Deocamdată, Clyde e amețit, dar când se va trezi și-și va da seama cum micuța lui dansatoare l-a făcut să-și rateze viața, o va urî.

– Sunt sigură că nu e prea târziu să discuți încă o dată cu el. Belinda, s-a făcut foarte cald aici, n-am putea să căutăm un loc la umbră? Cu ocazia asta, să-mi iau și ceva rece de băut.

Cele două femei se îndepărtau, vocile lor pierzându-se treptat. Sara ar fi putut pleca imediat, fără ca nimeni s-o observe. Și totuși, rămase acolo, incapabilă să facă vreo mișcare, cuprinsă de-un frison, deși era, așa cum spusese Mary, foarte cald.

Mare parte din ceea ce spusese Belinda ar fi putut porni, într-adevăr, din antipatie. Dar erau, de asemenea, multe lucruri care o puneau pe gânduri. În

seara aceea, la spectacolul de balet, Clyde venise singur – lucru ciudat la care nu se gândise până acum. Pentru un bărbat cu înfățișarea lui Clyde Montgomery, n-ar fi fost deloc greu să găsească o femeie frumoasă care să-l însoțească. Probabil, însă, că în subconștient, dorea să înceapă o relație nouă, măcar din simpla dorință de a-i demonstra fostei iubite că nu suferă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că aceasta era explicația. De altfel, Clyde nu era genul de bărbat care să se îndrăgostească atât de repede.

Mai era ceva adevărat în ce spusese Belinda: Clyde era ambițios, după cum el însuși recunoscuse. Știa că intenționa să se specializeze în chirurgie, dar credea c-o va face după câțiva ani de practică. De fapt, Clyde nu vorbise prea mult despre planurile lui, tot așa cum nu-i spusese nici de Andreea Stanford.

Belinda mai spusese că va ajunge s-o urască pentru cariera ratată din cauza lui. Nu, asta era ceva ce Sara n-ar fi suportat.

Trebuia să discute cu el, să-i spună că nu se poate căsători; în nici un caz, însă, nu trebuia să-l lase să bănuiască motivele reale, pentru că ar fi fost în stare de orice pentru a o convinge că nu erau întemeiate, iar mai târziu ar fi regretat.

Își dădu seama că nu putea face față acelei petreceri date în principal în onoarea ei, pentru a fi prezentată prietenilor familiei; nu putea juca rolul viitoarei mirese îndrăgostite.

Desigur, nici discuția pe care urma s-o aibă cu el nu putea fi sinceră – și-atunci, tot un rol urma să joace, dar nu mai avea de ales.

Mama lui Clyde se arătă dezamăgită când Sara îi spuse că nu mai putea rămâne, pretextând un început de gripă și refuză să mai stea până la venirea lui Clyde.

În parcarea din fața casei mai apăruseră și alte mașini, dar nu și a lui Clyde. Dacă se grăbea, avea șansa să nu-l întâlnească.

Oricum, avea să înfrunte furia lui; preferabil, decât să zâmbească tuturor fericită, în chip de viitoare mireasă.

Capitolul 2

În mai puțin de o oră mai târziu, se auzi o bătaie în ușă. Sara inspiră adânc și, făcându-și curaj, merse să deschidă.

– Sara, draga mea, ce s-a întâmplat? Când intră în cameră, pe fața lui Clyde se citea o adâncă îngrijorare, apoi, uitându-se la ea, păru total nedumerit. Mama a spus că ești bolnavă, dar nu pari.

– Nici nu sunt.

– Atunci, de ce-ai plecat de la petrecere?

– Clyde ...

Aproape se sufocă pronunțându-i numele.

– Ce s-a întâmplat, iubit-o?

Ești lividă, ce-i cu tine?

Aflată la câțiva centimetri de el, îi era cumplit de greu să nu se arunce în brațele lui, așa cum o cerea întreaga ei ființă, rugându-l, implorându-l să dezmintă spusele Belindei și, în loc de aceasta, să-i vorbească așa cum intenționa s-o facă.

– Trebuie să discutăm.

– Nu-mi place cum sună.

– Ia loc, Clyde.

Ochii lui, în mod normal atât de blânzi, luminoși și plini de căldură, aveau acum o sclipire rece, metalică.

– Atunci să ne așezăm.

Se duse spre canapeaua de două locuri, așteptându-se evident ca Sara să se așeze lângă el. Aceasta se îndreptă, însă, spre unul din fotoliile din răchită de lângă fereastră. "Se îndreptă" este un fel de-a spune, căci picioarele ei, în mod normal două instrumente de mare precizie, acum se încăpățânau să nu reacționeze normal la comenzile ei disperate.

– Sara, iubito, nu te-am văzut niciodată atât de nefericită. Indiferent ce te frământă, te asigur că nu poate fi chiar atât de rău cum îți închipui.

Întinzându-și brațul lung, o prinse chiar de-acolo de unde stătea și-i cuprinse mâinile în mâinile lui, fără s-o lase să și le retragă.

– Nu mă pot căsători cu tine, reuși ea în cele din urmă să spună, înghițind cu greu, exprimând doar în mică măsură convingerea de care avea nevoie.

– Cum?!

Cuvântul sună ca o explozie, în timp ce degetele lui îi apăsau dureros mâinile fragile.

– Mai spune o dată!

– Nu mă pot căsători cu tine, repetă ea încet, făcând eforturi disperate să nu plângă.

După care se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Uită-te la mine, spuse el cu blândețe.

Sara scutură din cap, fără să-l privească.

– Îmi este și așa destul de greu; nu-mi îngreuna și mai mult situația.

– Ba, am să fac să-ți fie cât am chef de greu!

Sara se crispă când îi simți mâna prinzându-i bărbia. Clyde era acum chiar lângă ea, forțând-o să-l privească, încât n-ar fi avut scăpare decât închizând ochii.

– Și-acum, zise el blând, spune din nou.

Sara îi vedea fiecare trăsătură a feței, dar mai ales îi simțea atingerea înnebunitoare ce aducea atâtea amintiri.

Pentru o clipă, a fost tentată să se răzgândească. Nimic altceva în afară de iubirea ei nu conta – o iubire

așa cum nu va mai trăi și era păcat ca niște cuvinte răutăcioase să distrugă două vieți.

Apoi, imediat, vocea conștiinței îi spunea că Belinda avea dreptate – în definitiv, nu avusese de unde să știe că ea asculta, astfel încât asupra acesteia nu mai putea plana bănuiala de a-și fi țintit în mod conștient săgețile otrăvitoare spre ea.

– Sara ...

Fără să mai țină seama de lacrimile ce-i tremurau pe gene, ridică ochii spre el și-i susținu privirea cât de hotărât fu în stare.

– Nu mă pot căsători cu tine. Trebuie să accepți acest fapt.

– De ce?

N-ar crede-o dacă i-ar spune că nu-l iubește, atâta timp cât fiecare reacție a ei arăta contrariul.

– Să nu-mi spui că ți-ai schimbat brusc sentimentele, adăugă el, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Sara scutură din cap. Apoi, deodată, îi apăru în minte soluția, atât de clar și de evident, încât se miră că nu se gândise mai înainte.

– Mi s-a oferit rolul principal în "Lacul lebedelor".

Desigur, ca dansatoare, întotdeauna se bazase pe autocontrol și stăpânire de sine, dar numai după ce

rosti acele cuvinte pe un ton hotărât, fără ca vocea să o trădeze cu mai mult de-un tremur aproape imperceptibil își dădu seama, ea însăși surprinsă, în ce măsură se putea baza pe acestea.

În ochii lui albaștri apăru o ușoară mirare, ca și cum n-ar fi înțeles cum avea să fie afectat de ceea ce încerca ea să spună.

– Felicitări.

Ți-ai dorit întotdeauna acest lucru.

– Da, de aceea am acceptat oferta, spuse ea înfigându-și dureros unghiile în palma moale, dar reușind să dea tonului ei o aparență de normalitate.

– Foarte bine.

– Vom merge în turneu; s-ar putea să lipsesc mult timp ...

– Asta, într-adevăr, schimbă situația; scopul căsătoriei este de a fi împreună.

– Tocmai de aceea ... Clyde, trebuie să înțelegi.

– Ai fi putut refuza acest rol, atunci ... Vor fi și alte ocazii de a dansa în spectacole importante în oraș.

– Nu! Disperarea cu care se agăța de acest pretext dădea tonului ei o vehemență neobișnuită. Asta îmi este profesia, sunt balerină, cu tot ceea ce acest lucru implică, inclusiv turnee.

– Și ... cariera înseamnă pentru tine mai mult decât căsnicia, asta vrei să spui?

– Da.

Urmă o tăcere grea, timp în care privirea lui Clyde n-o părăsi nici o clipă – o privire rece, tăioasă. Fața lui, lividă, părea o mască bine întinsă peste obrajii supți.

-Mă-ntreb, spuse el în cele din urmă, cu o voce stinsă, lipsită complet de orice expresie, cum de ai luat tocmai acum această hotărâre. În noaptea în care am făcut dragoste, spuse el accentuat, ca și cum i-ar fi făcut plăcere s-o vadă tresărind dureros – abia așteptai să ne căsătorim. De ce acum, Sara?

– Clyde!

– Ce s-a întâmplat la petrecere? Mama a spus că erai într-o stare bună când ai venit și că, după un timp ai spus dintr-o dată că nu te simți bine, ceea ce, evident, nu era adevărat. Ce s-a întâmplat acolo, Sara?

– Nimic ... Petrecerea în sine n-a avut nici o legătură ... În dimineața aceasta, madame Olga mi-a oferit rolul; a fost ceva ... neașteptat. Nu i-am dat un răspuns ... Trebuia să discut cu tine. Nu erai când am ajuns acolo; m-am plimbat puțin prin grădină și m-am gândit. Mi-am dat seama cât de mult înseamnă baletul pentru mine. Nu pot renunța, Clyde, nici măcar pentru tine.

Ultimele cuvinte ieșiseră ca o șoaptă chinuită, aproape sufocată. Așteptă un răspuns din partea lui, dar Clyde continua să tacă; tăcerea lui umplând atmosfera dintre ei cu o tensiune greu de suportat. Buzele i se strânseseră într-o linie, iar ochii îi sclipeau periculos.

– Spune ceva, îl rugă ea, nemaiputând suporta.

– Ce să spun, iubita mea logodnică? Să spun că te iert pentru nenorocirea pe care ai produs-o în viața mea – în viețile noastre?

– Spune-mi doar că înțelegi.

– Da, draga mea, înțeleg multe lucruri: de exemplu, că pentru tine cariera înseamnă mai mult decât însemn eu.

Nimic pe lume nu-nseamnă pentru mine mai mult decât tine. Bineînțeles că între tine și cariera mea, te-aș alege de fiecare dată pe tine, zise în sinea ei.

– Da, răspunse ea cu voce tare, trebuind să suporte privirea lui deliberat jignitoare.

– Mai înțeleg, de asemenea, că ți-a făcut plăcere să faci dragoste cu mine. Credeam că a fost prima dată pentru tine; acum mă-ntreb câți bărbați ai mai avut înainte.

– Nici unul! Am fost virgină!

– Una plină de pasiune ...

Așadar, astfel trebuia să se termine totul? Cu durere, furie, jigniri?

– Chiar trebuie să fii atât de crud? Putem continua să ne întâlnim ... Nu e nevoie să fie o ... despărțire definitivă.

– Te oferi să-mi fii amantă?

De ce nu? Cu câteva săptămâni în urmă, nici n-ar fi vrut s-audă de așa ceva, dar asta se-ntâmpla când nu știa ce-nseamnă magia dragostei. Până acum nu avusese nici un motiv să se abată de la principiile după care de ghidase întreaga viață. Acum, însă, totul se schimbase. Știa că nu va mai putea iubi pe nimeni în afară de Clyde. Și-atunci, ce era rău în a-i fi amantă? Rămâneau neschimbate dragostea și bucuria de a fi împreună. În plus, el era liber să-și realizeze ambițiile, fără a se simți împiedicat de obligațiile impuse de o căsătorie.

– Da, voi fi amanta ta.

– Totul pus la dispoziție pe o tavă de argint, fără obligații de nici o parte. Foarte avantajos!

Brusc, se ridică și, cum încă o ținea de mână, în mișcarea lui o trase și pe ea, lipindu-i trupul de al lui. Tandrețea gesturilor lui fusese înlocuită acum de forță și brutalitate.

– Nu așa ...

– Până acum tu ai stabilit regula, acum e rândul meu.

Sara încercă să se ferească, dar nu putea evita sărutul care-i strivea buzele, posesiv, în timp ce pumnii ei îi loveau zadarnic pieptul.

– Te rog, încetează, șopti ea când el își ridică pentru o clipă capul, ochii ei mari, umezi și plini de durere întărindu-i ruga.

– E doar începutul. Tu ai venit cu această ofertă, Sara. Ai acum o mostră de ceea ce înseamnă acest lucru.

Când buzele lui îi acoperiră din nou gura, locul cruzimii fusese luat de-o dulceață seducătoare care-i umplea trupul de dorință. Și, deși undeva în subconștient, Sara realiza că gestul lui era calculat, nu avu puterea să-i reziste. În ciuda oricărei rațiuni, nu mai era decât nevoia imperioasă se a-l simți, dorul de-a se identifica total cu el.

Se lăsă dezbrăcată și, abia când el se depărtă puțin, își dădu seama că nu numai că nu intenționa să se dezbrace, dar refuza și s-o mai atingă.

– Clyde ... Făcu un pas spre el, întinzând brațele. Clyde, ce s-a întâmplat?

– Absolut nimic, dar pur și simplu nu mai am chef.

– Ai spus ... că mă vrei ... ca amantă.

Brusc se simți de parcă ar fi fost bolnavă.

– Tu ai propus.

– Și acum ... mă respingi.

Nu putea crede că toate acestea se întâmplau între doi oameni între care până atunci nu existase decât dragoste.

– Numește-o cum vrei.

Era conștient de durerea ei și părea satisfăcut; probabil că vroia s-o facă să simtă exact ceea ce simțea el.

-Nu mă vrei ...

– Ba da, ca soție; știi bine. Ca amantă ... mulțumesc, dar n-am nevoie.

Sara simțea o durere ascuțită în piept, iar lacrimile amenințau din clipă în clipă să izbucnească. În nici un caz nu trebuia să plângă în fața lui. Modul în care o respinsese îl transformase într-un străin plin de dispreț. Acea latură a personalității lui pe care tocmai o văzuse și pe care nu o bănuise niciodată, făcea imposibil de continuat relația lor. Situația devenise atât de greu de suportat, încât tot ce-și dorea era să rămână singură.

– Pleacă, spuse ea încet. Te rog să mă lași, Clyde.

Când ușa se închise în urma lui, Sara se aruncă pe pat și lăsă liber șuvoiul lacrimilor care o sufocau. Se ridică într-un târziu, sfâșiată și înfrigurată; sigur, lacrimile o eliberaseră oarecum de tensiunea acumulată, dar se simțea la fel de pustiită.

***

Sara se dedică dansului până la epuizare. Și așa, Odette – Odile, rol interpretat în mod obișnuit de aceeași balerină, punea la încercare capacitatea oricărei protagoniste. În interpretarea Sarei, Odette pur și simplu vrăjea, iar Odile, personajul negativ căpăta o forță spectaculoasă, electrizantă.

Din când în când, o surprindea pe madame Olga privind-o nedumerită. Aceasta acceptase satisfăcută revenirea asupra deciziei luate. Era ca și cum știuse că nici o dansatoare de talent n-ar fi putut renunța la o astfel de șansă. Și totuși, pe măsură ce repetițiile aveau loc și mai târziu, când spectacolul începu să se joace, profesoara avea momente de neliniște. O-ntrebă de

câteva ori pe Sara dacă se-ntâmplase ceva, abia abținându-se, de fiecare dată, de-a merge până la capăt cu întrebările pentru a afla dacă nu regretă ruperea logodnei cu Clyde.

– Nu, răspundea de fiecare dată Sara. Nu m-am simțit niciodată mai bine și acesta este rolul pe care mi-am dorit să-l interpretez din ziua în care am hotărât să devin balerină.

Mai era cineva căruia Sara îi atrăsese atenția în ultimul timp: Peter Burod, coregraful companiei, el însuși balerin celebru cândva, acum un om foarte bogat, era fermecat de fata delicată cu ochii verzi atât de strălucitori.

O invită la cină – o excepție de la atitudinea lui atât de distantă și rezervată față de fetele din corpul de balet.

Sara acceptă. Nu exista nici un motiv să n-o facă. De când se despărțise de Clyde, toată lumea era la fel pentru ea – o masă uniformă din care nu era interesată să distingă pe nimeni.

La a treia lor întâlnire, Peter o ceruse în căsătorie. Se îndrăgostise de ea, deși era mult mai în vârstă – avea patruzeci și șapte de ani, pe când ea, doar douăzeci și doi – dar îi mărturisi că, de la moartea soției sale cu

câțiva ani în urmă, nu iubise nici o altă femeie așa cum o iubea pe ea.

Sara îl refuză cu delicatețe, fără să-l rănească; îi spuse că ține mult la el, că propunerea lui o onorează – și acesta nu era un simplu clișeu, căci Peter era într-adevăr o personalitate, dar că nu îl iubește. Știind de despărțirea ei – fără a cunoaște detalii, așa cum de fapt, nimeni nu le cunoștea– acesta nu insistă.

– Propunerea rămâne valabilă. Voi fi oricând alături de tine.

Blând dar puternic, Peter oferea Sarei, prin prezența lui, căldura de care aceasta avea atât de mare nevoie și siguranța de sine, atât de prețioasă în zilele premergătoare premierei spectacolului, când toată lumea era agitată și cu nervii întinși la maximum.

Într-un fel Sara prefera acel program supraîncărcat – un iureș ce nu-i mai lăsa timp de gândire decât noaptea, atunci când simțea durerea despărțirii la fel de vie ca la început. Cu două săptămâni înainte de premieră, află că era însărcinată. Fusese atât de ocupată, încât trecuse cu vederea simptomele pe care, în mod normal, le-ar fi recunoscut.

– Trebuie să ai grijă de tine, spuse medicul care o consultase.

– Sunt balerină. Începem un turneu.

– Amână.

– Nu se poate.

– Graviditatea nu înseamnă boală, dar nici probă de rezistență. Cu atât mai mult în cazul tău ...

Glasul lui exprima îndoiala, ca și când mai mult intuia, fără a putea defini clar.

Amețită, Sara părăsi cabinetul, dar în loc s-o pornească spre apartamentul în care n-o aștepta nimeni, urmă drumul ce ducea spre plajă. Opri mașina într-un loc retras, stâncos, și se așeză, rezemată de unul din acei pereți de piatră pe care valurile îi împodobeau cu dantele de spumă.

Un copil – în mai puțin de șase luni. Vestea îi readuse o mulțime de emoții, de întrebări, dar mai ales amintiri.

Nu se așteptase la această consecință, atât de firească, de altfel, a acelei nopți de dragoste; oricât era de ciudat, nu se așteptase nici atunci, nici după – nu contase decât magia clipelor trăite alături de Clyde.

Ce-ar zice el, să știe? Nu mai fusese nici un strop de dragoste în ultimele lui săruturi. Toată iubirea lui murise în clipa când aflase că pentru ea conta mai mult cariera decât el. Desigur, dacă ar afla de copil, ar

insista să se căsătorească – niciodată nu s-ar fi eschivat de la asumarea responsabilităților.

Numai că nu avea să știe niciodată. Hotărârea ei de a nu se căsători cu el – hotărâre extrem de dureroasă și de greu de luat – avusese un scop precis: să-i lase drum liber pentru carieră. Acum, existența copilului ar fi însemnat sfârșitul defintiv al planurilor sale.

Îl dorea atât de mult pe Clyde, încât era dispusă să accepte o căsătorie impusă de simțul datoriei. Prefera să crească singură acel copil care, din fericire, avea să fie amintirea durabilă a iubirii lor.

Trebuia să aibă în vedere acum și aspectul material. Medicul îi recomandase odihnă, dar acesta era un lux pe care nu și-l putea permite tocmai acum, când fusese promovată și ca urmare, cu salariul ei putea să facă față până când copilul va avea câteva luni și ea își va relua activitatea.

Spera ca sarcina să se cunoască abia mai târziu, căci nu intenționa să spună nimănui – nici lui Clyde, nici lui madame Olga, nici lui Peter Burod. Va interpreta rolul pentru care se pregătise cât va putea mai mult. După câteva luni, va vedea ce va fi de făcut. Nu avea rost să mai facă planuri pe termen lung.

Capitolul 3

În culise, atmosfera era extrem de încordată. Doar în cabina Sarei – liniște deplină. Așezată în fața oglinzii, îmbrăcată și machiată deja, părea atât de fragilă!

Madame Olga venise să-i mai spună câteva cuvinte de încurajare, iar Peter Burod îi oferise un mic pandantiv cu o piatră de chihlimbar, ca să-i poarte noroc. Numai de la Clyde – nici un semn. Oare știa că dansează astăzi? Categoric, dacă ar fi vrut, ar fi aflat. Și poate că un buchet de flori ar fi fost un gest firesc de înțelegere și iertare din partea lui.

Pe de altă parte, Sara înțelegea că numai o ruptură totală putea fi eficientă; înțelegea, dar nu însemna că nu era dezamăgită.

Bătaia gongului anunța sfârșitul momentului de introspecție și, odată aflată pe scenă, Sara Demaine încetă să mai fie o tânără cu probleme personale, ci deveni Odette, pe care întreaga sală o urmărea, participând la povestea ei ca și cum baletul s-ar fi aflat la prima sa reprezentație de când fusese compus.

Propria sa durere și dezamăgire dădeau dansului ei o nebănuită încărcătură emoțională. Fluidizat de grația mișcărilor, dansul ei părea un zbor a cărui vrajă era întreruptă doar de ropote de aplauze.

Acum era rândul Odilei. Dacă Odette era chintesența virtuților feminine, Odile era exact contrariul.

Fiica vrăjitorului cel rău, era ea însăși întruchiparea maleficului – în același timp, însă, frumoasă și senzuală, înflăcăra mințile cu frumusețea visurilor pătimașe. Era un rol total pentru care orice balerină trebuia să dea întreaga măsură a talentului său. Sara era pe poante când simți acea durere cumplită. Ținu o măsură puțin mai mult decât trebuia – imperfecțiune vizibilă doar pentru ochiul fin al cunoscătorului – apoi , reușind să-și recapete suflul, continuă normal.

Când durerea reveni după câteva minute, Sara era de-acum pregătită și practica îndelungată a perfectei stăpâniri de sine o ajută să surmonteze momentul.

Răgazul a fost unul scurt; perfidă, durerea atacă din nou, cuprinzând de data aceasta întreg trupul. Cu un geamăt sfâșietor, Odile redeveni Sara – o ființă supusă legilor naturii, ca orice muritor – și, în fața ochilor îngroziți ai spectatorilor, căzu pe scenă, pierzându-și cunoștința.

***

Încet, cu mare efort, deschise ochii. Total ametită, înregistră vag starea de ciudată letargie din care nu-și putea smulge corpul amorțit.

Totul era alb în jur: imagini difuze, apoi amintirea din ce în ce mai clară a mișcărilor și muzicii, în contrast cu liniștea din jurul ei. Încercă să se ridice, dar o mână o împinse ușor înapoi pe pernă.

– Stai liniștită, Sara ...

Recunoștea vocea.

– Peter ...?

– Nu vorbi, draga mea.

– Spectacolul ...

– Ți s-a făcut rău; ești în spital.

Vocea lui era ca o mângâiere.

– Odile ... încercă ea să se concentreze, dând un sens imaginilor ce-i reveneau în memorie sub formă de secvențe dislocate. Interpretam rolul Odilei.

– Ți s-a făcut rău.

– Trebuie să mă întorc.

– Trebuie doar să te odihnești. Nu-ți face griji pentru spectacol, Sara. A preluat Maria.

Nu! Maria nu putea dansa Odette – Odile. E rolul meu!

– Nu! protestă ea cu voce tare.

Apăru imediat o asistentă cu un pahar cu apă și o pastilă.

– Nu vreau să iau asta.

– Trebuie, scumpa mea, ca să salvăm copilul.

Peter rosti acestea păstrând aceeași expresie: gravă, plină de grijă și înțelegere.

– Știi? întrebă ea încet, după ce asistenta plecă.

– Da.

– Îmi pare atât de rău ...

– De ce? Pentru lucruri firești?

– Pentru că am stricat spectacolul.

– Nu-ți face griji. De ce n-ai spus nimic?

– N-am putut.

Am vrut să continuu să dansez cât se poate de mult.

– Te-a consultat un doctor cât timp ai fost în stare de inconștiență. A spus că ai fost avertizată că nu trebuie să faci efort!

– Da.

– Sara, cine este Clyde?

– Este aici?

– Nu.

Îi mângâie mâna tandru, cu privirea plină de compasiune. Ai vorbit de el, l-ai strigat.

– Ah! ...

– Nu el era cel cu care ai fost logodită?

– Ba da.

– Este tatăl copilului?

– Da.

– Cum îl mai cheamă? Am să-i telefonez. Ar trebui să fie alături de tine.

– Nu! Degetele ei îi strânseră convulsiv mâna. Nu vreau să știe.

Fără s-o mai întrebe nimic altceva, Peter păru să-i înțeleagă durerea. Rămase lângă ea, ținând-o de mână și, în ciuda faptului că și-ar fi dorit cu disperare să-l aibă pe Clyde lângă ea, prezența lui Peter o reconforta și o făcea să se simtă în siguranță.

În cele din urmă, simțind nevoia să vorbească, Sara îi povesti lui Peter, singurul care o înțelegea și o accepta, fără a-i cere nimic în schimb, tot ce se întâmplase, fără să ascundă nimic, împărtășindu-i, în modul cel mai firesc, povara frământărilor ei.

– Ar trebui să-i spui lui Clyde, zise Peter după ce ascultă atent până la capăt.

– Nu!

Ochii ei verzi de culoarea mării, se umplură de panică.

– Totuși, el este tatăl și nu este vina lui că tu ai decis să nu se mai facă acea căsătorie. Ești nedreaptă cu el, Sara. Este capabil să ia singur o hotărâre, dar, pentru asta, trebuie să cunoască faptele.

– Nu! Știu bine ce hotărâre ar lua; s-ar căsători cu mine.

– Ar fi chiar atât de îngrozitor? Îl iubești.

– Da, dar după tot ce s-a întâmplat, el nu mă mai iubește. Înțelege, Peter; nu m-ar mai putea suferi – nici pe mine, nici pe copil.

N-aș putea suporta așa ceva.

– Te-ai gândit cât de greu va fi?

– Va trebui să mă descurc.

– Ai banii necesari? Din ce mi-ai spus ...

– Voi dansa din nou; în câteva zile mă voi întoarce pe scenă.

– Nu, draga mea, nu vei putea. Doctorul a spus-o foarte clar.

Chipul ei oval, delicat, căpătă o paloare ce-l făcea aproape transparent. Sub efectul emoțiilor readuse de discuție și al medicației, Sara închise ochii. Peter nu mai vorbi, ci rămase tăcut lângă ea, continuând s-o țină de mână. Abia într-un târziu îl auzi din nou:

– Există o soluție.

– Să predau lecții de balet, dădu ea glas ideii care tocmai îi venise.

– Ești una dintre cele mai curajoase fete pe care le cunosc, dar, nu, draga mea, nu la asta mă gândeam. Căsătorește-te cu mine, Sara.

– Bine, dar nu se poate!

– De ce ești atât de mirată?! Nu este prima dată când îți fac această propunere.

– Știu, dar situația este acum diferită.

– Ai conceput un copil cu un alt bărbat pe care-l iubești, rezumă el starea de lucruri, pe un ton lipsit de emoție.

– Da ...

Îl privea lung, nerevenindu-și din uimire.

– Ai uitat că eu te iubesc. Faptul că ai reacții omenești nu schimbă cu nimic acest lucru.

Oricât încerca să-și rețină lacrimile, Sara nu reuși.

– N-am știut că există bărbați ca tine.

Ți-aș putea oferi o viață bună, Sara. Casa mea este la doar câteva ore de Cape Town.

Când nu am de lucru în cadrul companiei de balet, am fi împreună.

– Dar copilul ... este copilul lui Clyde.

– L-aș iubi ca pe propriul meu copil. Și-apoi, am avea și noi copii.

– Ceea ce spui este foarte tentant, știi, nu-i așa?

Sara știa sigur că, dacă ar mai fi putut iubi un alt bărbat, acela ar fi fost cu siguranță Peter.

– Asta și intenționez – să te ademenesc, spuse el, cu un zâmbet adolescentin.

– Peter ... țin atât de mult la tine, dar nu te iubesc ... și nici nu știu dacă te voi putea iubi vreodată.

– Te iubesc eu, în schimb. După moartea Lisei, nu credeam să mai pot simți ceva pentru vreo femeie. Se aplecă asupra ei, atingându-i fruntea, apoi buzele, cu buzele lui.

Nu trebuie să-mi dai un răspuns astăzi. Gândește-te, însă, la ce ți-am spus.

***

Când soarele strălucea, golful Kalk părea să ofere una din cele mai frumoase priveliști din câte existau pe lume. Alegându-și un loc ferit, lângă un grup de stânci, Sara își întinse cearșaful de plajă pe nisip. Venise acolo să se gândească – nu la Clyde, căci acesta era pierdut pentru ea – ci la Peter, acel om minunat care înțelegea și ierta totul, dorind-o ca soție.

– N-ar fi drept să mă căsătoresc cu tine, protestase ea.

– Lasă-mă pe mine să judec ce este drept, îi răspunse el, zâmbindu-i.

Puțin mai departe de ea, doi copii se jucau, în timp ce un cățel alerga de la unul la celălalt, încercând să le ia mingea. Sara privi scena amuzată, când, deodată, întregul corp i se tensionă ca un arc la vederea unui bărbat înalt, bine făcut, care înainta cu un mers suplu de felină. "Clyde" șopti ea, cuprinsă de panică, apoi încercă să se liniștească. "Trebuie să încetez! Nu pot continua așa, văzându-l în fiecare individ înalt și blond!"

Își desprinse ochii de la acel bărbat și privi marea. N-avea voie să facă efort, să danseze, dar putea măcar să se plimbe și să înoate. Apa era caldă, iar valurile, mărunte, îi imprimau o mișcare lină. Sara se lăsă să plutească pe spate, ritmicitatea mișcării apei părând să-i anihileze grijile.

Când simți că două mâini puternice o prind de umeri, avu impresia că visează, într-atât de familiară îi era acea atingere.

– Clyde ...

– Proasto!

– Ești furios ...

– Ce naiba faci? Încerci să te sinucizi?

Abia atunci, întorcând capul, Sara văzu cât de mult se îndepărtase de țărm – ea, care nu era o înotătoare prea bună. Încercă să se îndepărteze de el și să stea în picioare, dar constată că nu atingea nisipul.

– Lasă-mă, dă-mi drumul!

– La momentul potrivit! De pe fața lui dispăru orice urmă de furie și vocea lui căpătă inflexiuni seducătoare. Așadar, micuța lebădă s-a transformat în sirenă.

– Mi s-a părut că te văd, pe plajă.

– Și de aceea ai încercat să te îneci?

– Am fost convinsă că doar mi s-a părut, că nu poți fi tu. Și nu-ncercam să mă înec. – Cuvintele abia-și mai urmau cursul când, pradă unui tumult de senzații, Sara simți mâinile lui cuprinzându-i talia. De ce trebuie să faci asta?

– Parcă-ți plăcea ... Te-ai îngrășat.

Numai Clyde putea avea o percepție atât de fină.

– Probabil în apă se simte așa.

– S-ar putea. De ce nu ești la repetiții?

Așadar, nu știa, oricât era de incredibil. Nici nu intenționa să-i spună.

– Am avut o zi liberă.

– Și ți-o petreci singură? Ești la fel de sexy.

– Clyde ...

– Știi bine că vrei să te sărut.

Da, dorea cu fiecare fibră a trupului pe care îl mângâia senzual, lipindu-l de al lui și trecând de barierele oricărei rețineri, răspunsul ei veni cu toată pasiunea care șterse orice gând, trecutul, ca și viitorul.

Deodată, o mișcare abia perceptibilă, aproape ca o bătaie de aripi, o făcu să se retragă instinctiv, readucând-o la realitatea prezentului.

– Sara ... Sara, iubito.

– Nu, Clyde.

– Mă dorești.

Da, te doresc așa cum n-am dorit nimic altceva mai mult în viață. Dar ... copilul nostru a mișcat pentru prima dată. Copilul nostru, Clyde.

– Încă ne mai putem căsători. Nu mă alunga, iubito.

O soție și un copil – o povară.

– Este vorba de cariera mea, Clyde. Nimic nu s-a schimbat în această privință, minți ea, fiecare cuvânt rostit durând-o.

– Lasă asta! Îi ridică bărbia și o privi lung în ochii verzi, umezi.

Mă dorești.

Cuvintele lui erau atât de tandre, încât aproape simți mângâierea lor.

– Nu!

Expresia feței lui redeveni dură. Se aplecă rapid asupra ei, fără să-i dea timp să se eschiveze și o sărută din nou – seducător, senzual, dar fără tandrețe – o pedepsea pentru durerea pricinuită, fără să-și închipuie cât de mult o durea și pe ea propriile cuvinte.

Din nou, dincolo de orice rațiune, sărutul lui primea răspunsul pe măsură. Dorul de a fi aproape de el ștergea orice alt gând, iar îmbrățișarea lor era un amalgam de bucurie și de furie, de speranță și de

disperare, de extaz și de suferință pentru ceea ce știau că nu vor mai trăi niciodată.

– Clyde, gemu ea neputincioasă când el își ridică puțin capul. Nu ... nu pot ...

– La naiba, nu poți! Maturizează-te odată! Nu știi ce vrei?

Porni spre țărm ținând-o în continuare alături de el, apoi îi dădu drumul când ajunseră pe plajă.

– Clyde, aș vrea să pot ...

Tăcu la timp.

Vroia să-i spună cât de mult ar fi dorit să-i poată explica, dar pur și simplu nu putea; nici în ziua aceea și nici altădată. Îi privi umerii lați, talia îngustă ... era atât de puternic, viril și irezistibil. Nici ea nu mai știa ce vroia să spună.

Sara nu observase când tânăra blondă cu corpul – o îmbinare perfectă de sinuozități seducătoare – ajunsese lângă ei și o privea cu o antipatie nedisimulată.

– Mă-ntrebam unde ești, iubitule.

– Am înotat puțin.

– Trebuia să m-aștepți și pe mine, continuă ea cuprinzându-i talia cu brațul, cu un gest menit parcă s-o avertizeze pe Sara că era vorba de proprietatea ei.

– Discutai cu prietenii tăi, răspunse Clyde ușor iritat, fără însă a schița vreun gest de a se elibera de brațul ei.

– Da, s-au bucurat mult când au aflat că suntem din nou împreună. Ted tocmai mă invitase undeva, dar l-am refuzat, spunându-i că în foarte scurt timp ne vom...

– Andreea, o întrerupse el, ți-o prezint pe Sara Demaine. Sara, ea e Andreea Stanford.

– Balerina ... Mă bucur ... Clyde, iubitule, trebuie să mergem.

Sara se străduí să zâmbească, apoi să-și păstreze zâmbetul și stăpânirea de sine când simți copilul mișcând pentru a doua oară. Copilul ei și al lui Clyde.

– Da și eu trebuie să plec.

Îi privi pustiită îndepărtându-se – Clyde și Andreea Stanford, fata al cărei tată putea contribui atât de mult la viitorul strălucit al lui Clyde.

"Ah, nu plânge", își spuse disperată. "Totul s-a terminat. Părăsește plaja fără să plângi."

***

Sara acceptă cea de-a treia cerere în căsătorie a lui Peter. A fost o petrecere restrânsă, având în vedere starea sănătății ei, la care au participat madame Olga, colegi din cadrul companiei, mătușa Mary, în calitate de unică rudă, substituind părinții Sarei, morți cu mult timp în urmă, și Lynn.

Aceasta fusese prietena cea mai bună a Sarei în anii de școală, iar acum avea un magazin de antichități într-un sat nu departe de proprietatea lui Peter, Morning Glow.

"Da", spusese Peter, hotărât.

"Da", spusese Sara slab, apoi repetă mai tare, hotărâtă.

Urmară sărutul, baia de confeti, felicitările. La prima vedere, s-ar fi spus că Sara era într-adevăr fericită. Întorcându-și fața surâzătoare spre Peter, acesta știa că ea încă îl iubește pe Clyde, dar nu trebuia totuși să afle și să simtă cât de mult îl iubește; îi datora măcar atât.

Petrecu luna de miere la Morning Glow, fermă viticolă renumită pentru calitatea vinului, cu o tradiție continuată de-a lungul mai multor generații ale familiei Burod.

A fost o perioadă senină și chiar fericită, căci dragostea lor – deși diferită de cea atât de mistuitoare,

plenară și pasională, pe care Sara o trăise alături de Clyde – avea farmecul său.

Tandru, atent, sensibil, Peter era un soț minunat și promitea a fi un tată iubitor pentru copilul ce urma să se nască.

Odată luna de miere încheiată, Peter a trebuit să-și reia activitatea în Cape Town, iar Sara, împotriva voinței, rămase la Morning Glow.

Era conștientă că era o femeie norocoasă având un soț bogat ce nu-și dorea decât s-o răsfețe – pe ea și pe copilul ei. De dragul lui, va trebui să-l uite pe Clyde. Oricât de greu îi era, mai ales după nopțile în care subconștientul i-l aducea mereu în vis, trebuia să-l uite.

În una din diminețile în care stătea pe verandă privind cum lumina translucidă a soarelui învăluia mare și pământ deopotrivă, Lettie, menajera, îi aduse odată cu tava cu micul dejun, ziarul. Întregul personal de serviciu o acceptase imediat, din toată inima, dar Lettie părea s-o fi plăcut cel mai mult, simpatia fiind, de altfel, reciprocă.

Niciodată nu avusese timp decât să arunce o privire rapidă asupra titlurilor, dar acum ziarele erau singura ei legătură cu orașul și le citea de la prima până la ultima pagină, cu atât mai mult cronicile spectacolelor

de balet. Se obișnuise greu cu ideea că trebuia să întrerupă activitatea, dar trăia cu speranța că o va relua imediat după nașterea copilului.

În dimineața aceea, fotografia de la pagina mondenă îi tăie respirația: Clyde alături de Andreea. Știu imediat despre ce era vorba, fără a fi necesar să mai citească textul: se anunța logodna și apropiata căsătorie a doctorului Clyde Montgomery cu Andreea Stanford, al cărui tată era o personalitate a lumii medicale.

Paginile ziarului se risipiră dintre degetele ei inerte, în timp ce fața îi deveni complet lividă. Simți o mișcare slabă în pântece, parcă în semn de protest al micuței ființe față de decizia tatălui său.

De fapt, la ce se așteptase?! Vroia pe el să-i păstreze amintirea la nesfârșit? Își închipuise că se va dedica studiului și specializării, rămânând singur în tot acest timp?!

Durerea ei era irațională și totuși, de nesuportat.

Dar Clyde? Ce-o simți? Uitase de jurământul că o va iubi până la sfârșitul zilelor sale? Se convinsese că tot ceea ce crezuse că e o mare iubire nu fusese decât amăgire, un foc de paie stins, așa cum, de altfel, era de așteptat, fiind vorba de o fată dintr-o lume atât de diferită de a sa? O iubea pe Andreea? Probabil că da,

căci era frumoasă; și, chiar dacă n-ar fi iubit-o, nu erau de neglijat avantajele pe care o astfel de căsătorie i le-ar fi oferit. Acum, putea fi bogat și faimos, așa cum el însuși spusese că vrea să ajungă.

Sara se ridică, fără să mai vadă nimic din frumusețea acelui început de zi. Nu simțea nevoia decât să plângă, până când acea durere, chiar mai mare decât atunci când pusese capăt relației cu el, devenea suportabilă.

***

După aproximativ două săptămâni, Sara era din nou pe verandă, într-o dimineață înnorată, înecată în cenușiu. Deși se obișnuise să facă plimbări lungi pe plajă, însoțită de Bruno, câinele labrador al lui Peter, acum se simțea incapabilă de acel efort. Cât despre copil, în mod obișnuit puțin activ, acum părea total inert, accentuând parcă starea de disconfort a mamei.

– Astăzi nu vă plimbați, doamnă Sara? întrebă Lettie, îngrijorată.

– Nu mă simt în stare, cred că din cauza vremii.

– Când sunteți programată la doctor?

– Vineri.

– Poate că ar trebui să mergeți astăzi.

– Nu, aștept până vineri.

Încă nu apucase Lettie să iasă din cameră, când geamătul Sarei o readuse rapid lângă aceasta.

– Nu știu ce-i cu mine, spuse Sara nesigură, cu ochii încă plini de spaimă și complet lividă, după ce acel puseu păru să se fi liniștit.

– Copilul?

– Nu ... nici o legătură cu copilul.

– Am să telefonez doctorului.

– Nu-ți mai face griji, Lettie; îmi revin ...

Nu reuși să rostească până la capăt cuvintele, când un nou spasm îi contorsionă corpul de durere.

– Copilul! repetă Lettie.

– Nu se poate, e prea devreme.

– Voi telefona doctorului, apoi domnului Peter, în Cape Town. Între timp, George vă va duce cu mașina la spital.

Nu avea rost să-ncerce să se opună lui Lettie când aceasta își punea în gând ceva. De altfel, odată instalată în mașină pentru ca George, grădinarul, s-o ducă la spital, Sara nici n-ar mai fi fost în stare să protesteze, chinuită de spasm după spasm de durere.

– Va veni și domnul Peter, spuse Lettie; pleacă acum din Cape Town.

– Da ...

Clyde, tu ar trebui să fii acum cu mine, când vine pe lume copilul nostru. Ah, Clyde, cât de multă nevoie am de tine!

Amintirea următoarelor ore avea să rămână mereu învăluită în ceață; conștientizase vag agitația din jurul ei, sala de operații, momentul nașterii copilului, fața încordată a doctorului, injecția, apoi ... nimic – uitase totul.

Când se trezi, lângă patul ei stătea cineva. Peter ... ce ciudat! Ar fi trebuit să fie Clyde, doar era copilul lui. Apoi, începu să i se limpezească mintea: era Peter, soțul ei; îi zâmbea, dar ochii îi erau îngrozitor de triști!

– Ce avem? întrebă ea și, cum răspunsul lui întârzia, insistă: e băiețel sau fetiță?

– Sara, draga mea, e fetiță ... Dar ...

– A murit? Cuvintele ieșiră mai mult ca un hohot de plâns.

– Deocamdată trăiește, dar nu i se dau șanse de viață. Sara îl privi lung, cu ochi enormi, strălucitori și umezi, dar parcă lipsiți de culoare, fără să spună nimic, ca și cum totul pe lume și-ar fi pierdut brusc înțelesul.

– Nu! gemu ea, în cele din urmă.

– Sara, iubito, poate că așa e mai bine. Copilul este... foarte bolnav.

– Nu ... spuse ea din nou, mutându-și privirea de la el.

Pentru ea, însemna confirmarea faptului că n-ar fi trebuit niciodată să se întâmple ceea ce se întâmplase între ea și Clyde. Copilul ar fi fost amintirea vie, minunată a dragostei lor; acum, până și asta i se lua.

Lacrimile începură să-i curgă, nestăvilite. Ca mamă, plângea copilul pe care nu avea să-l cunoască niciodată; ca femeie, plângea dragostea din care nu mai rămăsese nimic.

Peter rămase tăcut lângă ea, ca și cum i-ar fi știut și înțeles gândurile.

Apoi veni și medicul; procedă cu mult tact, dar erau lucruri pe care Sara trebuia să le cunoască neapărat.

Îi spuse că avea o boală rară care existase în mod latent în organismul ei și pe care o declanșase sarcina. Aceasta cauzase leșinul ei în seara premierei. Putea duce o viață normală, dar era foarte probabil să nu mai poată avea copii și trebuie să evite efortul fizic.

Abia după câteva clipe, Sara înțelese semnificația.

– Înseamnă să nu mai dansez? întrebă ea, privindu-l cu ochii larg deschiși.

Era posibil ca întregul univers al unui om să se prăbușească în câteva ore?

Privirea Sarei se mută de la doctor la Peter și pe fețele ambilor citi aceeași compasiune.

Era încă în stare de șoc. Nu putea fi adevărat! Trebuie să fie un coșmar din care urma să se trezească.

– Nu pot să renunț la dans! Și nici nu o voi face!

– N-ai de ales, spuse doctorul liniștit, dar ferm.

– Sara, sănătatea ta este mai importantă decât orice altceva, trebuie să înțelegi, stărui Peter.

Sara își trase mâinile dintre ale lui și-și acoperi fața. Inima îi bătea cu putere și abia putea înghiți.

– Iubito ...

– Te rog, lasă-mă, rosti ea cu greutate, fără să-și ridice mâinile de pe față. Lasă-mă singură.

Capitolul 4

Sara începu să se restabilească și în scurt timp își reluă plimbările pe plajă, însoțită de Bruno. Până și el încerca s-o consoleze, iar Sara, recunoscătoare, îi mângâia capul lățos.

Nimeni și nimic, însă, nu-i putea șterge senzația de gol imens în care întreaga ei ființă își pierdea sensul.

Peter făcuse toate eforturile pentru a o ajuta să depășească momentul, iar ea se arătase, de dragul lui, cât îi fusese cu putință mai cooperantă, dar era sigură că aparența de optimism pe care o afișa nu-l putea amăgi. Copilul trăise doar două zile.

Peter o adusese de la spital și, în ciuda protestelor ei, își luase un mic concediu pentru a rămâne alături de ea.

– Ești atât de bun cu mine, spuse Sara plimbându-și degetul de-a lungul feței lui, ale cărei trăsături îi deveniseră atât de dragi.

– Te iubesc, răspunse el simplu.

Și ea îl iubea. Altădată, ar fi crezut că sentimentele ei pentru Peter sunt măsura totală a iubirii – aceasta, înainte de experiența relației cu Clyde.

Acesta, deși făcea parte din trecut și nu avea nici un drept să intervină în relația dintre ea și soțul ei, avea să existe, dincolo de orice fapt ce îi dădea Sarei impresia de vinovăție, ceea ce o făcea să reacționeze, uneori, în compensație, cu un surplus de pasiune pe care nu o simțea neapărat.

Trecu o lună și începură să telefoneze din ce în ce mai des de la companie: Peter trebuia să se întoarcă la lucru. Cum acesta considera de la sine înțeles că Sara se va întoarce împreună cu el în Cape Town, rămase surprins când află hotărârea ei de a mai rămâne la Morning Glow.

– Doctorul a spus că poți veni.

– Încă nu sunt pregătită.

– Trebuie să pleci de aici. Locul tău este în Cape Town, alături de cei pe care îi cunoști.

– Încă nu ...

– Știu că nu va fi ușor să te-ntâlnești cu ceilalți balerini, dar ...

– Mai lasă-mă încă puțin ...

– Bine; o lună. Voi veni la fiecare sfârșit de săptămână.

Trecură două luni. Plimbându-se pe plajă cu Bruno, Sara se gândi că nu e cazul să mai amâne plecarea la Cape Town, mai ales că tonul lui Peter, la telefon, trădase nerăbdarea. Era vineri și Peter urma să sosească; îi va spune că, de luni, va pleca împreună cu el.

Era deja după-amiază târziu și el încă nu ajunsese. Probabil că intervenise ceva – vreo imperfecțiune la coregrafia pe care o pregătea, ceva ce trebuia corectat, la care trebuia să se mai lucreze.

Când se făcu seară, Sara începu să se îngrijoreze. Apoi, sună telefonul sfâșiind liniștea casei goale: Peter fusese grav rănit într-un accident de circulație și era în stare de inconștiență.

Auzind țipătul îngrozitor, Lettie alergă în living, ajungând exact la timp pentru a prinde în brațe trupul fragil al Sarei, care leșinase.

***

– Promite-mi că o vei face, Sara.

– Mă voi mai gândi la asta, Lynn.

– Îmi trebuie răspunsul astăzi. Părul lui Lynn părea o flacără în lumina soarelui, iar ochii, de obicei sclipind de bucurie, priveau grav. Trebuie să fac imediat rezervările dacă o iau pe mama în croazieră.

Sara se uită câteva clipe la prietena ei, apoi își mută privirea. Rugămintea lui Lynn o luase prin surprindere. O ruga să preia magazinul ei de antichități în timp ce ea își ducea mama, în convalescență după o lungă boală, într-o croazieră pe ocean.

– Ei bine, ce spui?

– Nu știu. Asta ar însemna ...

Tăcu.

– Ar însemna să pleci de la Morning Glow în fiecare zi. Ceea ce ar fi foarte bine pentru tine.

– O spui de parcă ar fi vorba de o închisoare.

– Într-un fel, chiar este. Nu mă înțelege greșit. Este o casă minunată, dar te transformi într-un pustnic. Este normală o perioadă de doliu, dar tu, de mai bine de un an, trăiești într-o izolare totală. Adică de când a murit Peter. Ar fi trebuit să te întorci de mult la Cape Town.

– Nu pot să mai dansez, știi bine.

– Și nu vrei să faci nimic altceva; știu și acest lucru.

Dar mai există și alte lucruri interesante pe lumea aceasta care te-ar putea atrage.

– Și crezi că administrarea unui magazin de antichități ar putea fi unul din acestea?

– N-am spus asta, deși știu că ți s-ar potrivi și ai face lucrul acesta foarte bine, pentru că îți plac lucrurile de valoare și vechi. Îmi faci un serviciu, Sara, dar, în același timp, te ajuți și pe tine însăți.

– După o astfel de pledoarie, cum aș putea să refuz! Pentru prima dată după mult timp, Sara zâmbea, ceea ce nu trecu neobservat de către Lynn. Când încep?

– Marți. Voi încerca să-ți spun cât mai mult din ceea ce trebuie să știi. Voi lipsi câteva luni.

– Cum iau legătura cu tine?

– Tocmai asta e: nu vei putea. Va trebui să te descurci singură.

– Oare de ce am impresia că am fost manipulată? glumi Sara. Lynn, ești o prietenă minunată. Voi începe marți.

***

Sara fredona în timp ce lustruia colecția de vase din alamă. Lucra de trei săptămâni și-i plăcea mai mult decât ar fi bănuit vreodată. Citise cărțile de specialitate pe care i le lăsase Lynn și cu cât afla mai mult, cu atât mai fascinată era de obiectele de care era înconjurată.

Primise o carte poștală de la Lynn; nici un cuvânt în legătură cu magazinul, ci o anunța doar că mama ei se simțea din ce în ce mai bine și avea o cu totul altă stare de spirit. Și starea ei de spirit se schimbase, se gândi Sara. Abia după ce a trebuit să plece de-acasă în fiecare dimineață și-a dat seama de cât de limitată devenise viața ei. Contactul cu clienții o stimula, iar responsabilitatea în ceea ce privea magazinul era o adevărată provocare. Dansul îi lipsea enorm– era un gol pe care știa că nu-l va umple niciodată – dar înțelegea că există și alte ocupații satisfăcătoare, și pentru prima dată, se-ntreba ce cale să urmeze după întoarcerea lui Lynn.

Din punct de vedere financiar, nu avea nevoie să muncească – Peter îi lăsase o avere substanțială – dar, simțea că trebuie să-și găsească o ocupație. Acum, când se-ntorcea seara acasă, putea privi obiectiv Morning Glow: un loc superb pe care risca să-l transforme într-o închisoare.

Poate că Lynn va fi de acord s-o accepte ca parteneră, în cazul în care o infuzie de capital era binevenită; dacă nu, se gândea să înființeze o galerie de artă.

– ... unde este colecția de obiecte de argint?

Nu atât cuvintele i-au atras atenția, cât timbrul vocii – acea voce pe care o auzea atât de des în vis.

Din locul în care se afla, nu o putea vedea bine, cum, de altfel, nici ea nu-l vedea pe el. Încă își mai putea spune că i se pare. Cu toate acestea, simți cum întregul corp îi devine rigid, astfel încât îi era greu până și să respire.

– Colecția de obiecte de argint, repetă el, pe un ton schimbat, ca și cum, dincolo de mirarea că nu i se răspunde, începuse să simtă și el ceva ciudat.

– În colțul acela, spuse ea cu un efort, întorcându-se pe jumătate.

– Sara!

– Bună, Clyde.

– Dumnezeule, ești tu, Sara!

Făcu un pas spre ea, cu ochii măriți de surprindere, în timp ce și ea rămase privindu-l îndelung, repetându-și că pesemne era un vis și, în același timp, disperată că visul s-ar putea termina.

– Dumnezeule, Sara, ce faci aici?

– Lucrez aici.

– Nu pot să cred!

Când îi văzu ochii îngustându-se, Sara știu că nu era vorba de nici un vis; nu numai că totul era foarte real, dar putea deveni și foarte neplăcut.

– Și totuși, așa este.

– Lucrezi într-un magazin?!

– După cum vezi.

Cu o mișcare rapidă, Clyde îi prinse amândouă mâinile în jurul încheieturilor.

– Dă-mi drumul.

Era greu de rostit cuvinte ce exprimau exact contrariul gândurilor ei: nu dorea decât să fie cât mai aproape de el, să se lase sărutată.

Ca și cum Clyde nici n-ar fi auzit-o, îi strânse mâinile și mai tare.

– Bănuiesc că ești între două spectacole.

– Lucrez la acest magazin.

Era atât de aproape de el, încât îl simțea cum vibrează, iar nările îi fremătau de parfumul lui, bărbătesc și proaspăt.

Ah, pleacă, înainte de-a nu mai putea rezista și a mă face de râs, spuse în sinea ei.

– De ce?

Așadar, nu știa ce se întâmplase. Într-un fel, era mai bine. Ar fi avut nevoie de multe de la Clyde, dar nu și de mila lui.

– De ce nu?

– Ăsta nu e un răspuns.

Sara simți nevoia să-și ferească ochii de privirea lui dură, pătrunzătoare și plină de dispreț.

– De ce? întrebă el din nou, ridicându-i bărbia și forțând-o astfel să-l privească în ochi. Uită-te la mine când vorbești.

Nu avea nici un drept să se poarte astfel, arogant și disprețuitot.

Drumurile lor se despărțiseră de atâta timp! Nu mai avea dreptul să pretindă răspunsuri.

– Sunt bine plătită, răspunse ea primul lucru ce-i trecu prin minte.

– E important pentru tine? Cum rămâne cu dansul?

– E mai ușor decât să dansez.

– Nu mi te-am imaginat niciodată avară și leneșă.

– Așa cum nici eu nu te credeam atât de lipsit de tact. Când ai venit te interesa colecția de obiecte din argint, parcă ...

– Și ... n-ai de gând să-mi arăți?

– Ceea ce avem se află în partea aceea a magazinului. Când te vei hotărî asupra unui obiect îți voi spune prețul.

– Întotdeauna am știut ce vreau. Încep să înțeleg acum că nu e nevoie decât să știu prețul corect.

Își retrase mâna de pe bărbia ei, ca și cum simpla atingere i-ar fi produs repulsie.

– Sunt ocupată, Clyde. Dacă vrei să te uiți ...

– Nu, mulțumesc, spuse el liniștit, apoi, fără nici un cuvânt, fără măcar "la revedere", ieși din magazin.

***

Chiar și acum, la plecarea acasă, după atâtea ore de la întâlnirea cu Clyde, Sara nu-și revenise complet. Încă îi tremurau mâinile și picioarele și abia condusese mașina până la Morning Glow.

– S-a întâmplat ceva, doamnă Sara? întrebă Lettie cum o văzu intrând.

– Nimic. Sunt doar obosită – a fost o zi lungă. Merg să mă odihnesc puțin. Ah, Lettie dacă telefonează cumva cineva, nu sunt disponibilă.

Precauțiune inutilă: Clyde nici nu-i va telefona, nici nu va încerca s-o caute. Imediat, îi reveni în minte Andreea; soția lui Clyde nu i-ar fi permis pentru nimic în lume să aibă de-a face cu fata cu care fusese logodit.

Își simțea tâmplele zvâcnind când își așeză capul pe pernă. Impactul ar fi același chiar dacă s-ar fi așteptat la acea întâlnire. Indiferent cât de arogant și de disprețuitor devenise Clyde față de ea, rămânea totuși bărbatul cel mai seducător pe care-l întâlnise vreodată, așadar tulburarea ei ar fi fost aceeași.

Simțea o ușurare la gândul că ziua următoare era duminică și magazinul era închis, chiar dacă era puțin probabil ca el să revină. Oricum, Morning Glow îi oferea siguranța de care avea nevoie.

A doua zi dimineață era un timp superb. Nu se mai plimbase pe plajă de când începuse lucrul, așa că, o zi petrecută acolo, în aer liber, părea cea mai bună idee.

– Micul dejun e gata! anunță Lettie.

– Ah, nu pot atât de mult.

– Ba da, doamnă Sara. În ultimele săptămâni nici n-ați mâncat cum trebuie. Ce-ar spune domnul Peter dacă v-ar vedea!

Peter! Moartea lui o îndurerase profund și nu era zi în care sara să nu se gândească la el. Și totuși ieri, când

apăruse Clyde, nu se mai gândise. Se simțea îngrozitor de vinovată. Peter nu reușise să-i tulbure simțurile așa cum o făcea Clyde atât de ușor, dar fusese bărbatul cel mai altruist și mai tandru și, din acest punct de vedere, Sara știa că nu va mai întâlni niciodată pe cineva ca el. Fusese nedreaptă față de acel om bun când tânjise să fie cuprinsă în brațe de Clyde, iar faptul acesta o indispunea.

– Voi merge pe plajă, spuse ea ridicându-se, fără să fi mâncat prea mult.

Urcă în camera ei și-și puse un costum de baie. Abia după ce se îmbrăcă își dădu seama că inconștient, alesese exact costumul preferat de Clyde.

Nu, n-avea rost să se mai schimbe. De altfel, fusese un gest pur întâmplător. Nici măcar nu putea să-și acuze subconștientul că spera la o întâlnire întâmplătoare cu el.

Deși nu oficial, totuși fâșia de plajă care mărginea proprietatea Morning Glow era considerată ca având caracter privat.

Plaja mare pentru turiști era cam la o jumătate de oră de mers cu mașina spre sat, așa că, dacă prin absurd Clyde s-ar fi gândit să meargă la plajă, s-ar fi dus acolo. În afară de asta, nu putea fi decât însoțit de Andreea și

o întâlnire dintre actuala soție și fosta logodnică i-ar fi stricat, cu siguranță, ziua definitiv.

Sara coborî pe plajă. Își lăsă rochia și sandalele lângă o stâncă și o porni pe țărm. Dacă nu avea voie să danseze, cel puțin putea să se plimbe, iar corpul ei care tânjea după mișcare, trebuia să se mulțumească.

Cu părul fluturând în vânt, simțind pe buze gustul sării, cu gleznele înlănțuite în spuma valurilor, Sara ștergea cu bucuria pură a acestei plimbări, șocul din ziua dinainte. Sigur, reacția ei fusese normală, dar nu trebuia să dea prea mare importanță acelei întâlniri întâmplătoare, așa cum apar multe în viață, când te aștepți mai puțin. Nici măcar nu voia să se-ntrebe ce căuta acolo – cine știe, venise în vacanță, sau era în drum spre Cape Town de la vreo conferință ...

Nici nu mai știa de când mergea. Uneori, plaja se-ngusta până ajungea de lățimea unei palme între stânci și vegetația sălbatică și alteori erau chiar porțiuni mici cu pietre, ca apoi să se întindă din nou, sălbatică, neumblată, superbă.

La un moment dat, pe nisip apăru încă o umbră alături de a ei și, oricât de exagerat de alungită părea, arăta clar că era proiecția unei persoane foarte înalte. Sara se neliniști, apoi își spuse că, așa cum ea ajunsese

până acolo, tot așa se plimba și altcineva, care în curând o va depăși. Menținu același ritm, dar când înțelese că persoana respectivă rămânea deliberat în urma ei, se opri brusc și se-ntoarse; ridică încet ochii spre Clyde.

Capitolul 5

– M-ai urmărit!

– Bună dimineața. Ce mai faci? Eu sunt bine, mulțumesc.

– După cum mi-ai vorbit ieri, nu e necesară nici un fel de politețe.

– Poate că nu, dar nu strică.

– De ce m-ai urmărit?

– Vroiam să-ți vorbesc.

Ciudat în ce ritm îi bătea inima, chiar dacă dragostea care existase cândva între ei dispăruse.

– Nu avem nimic de discutat.

– Ba da, Sara, cred că avem.

Deodată, i se făcu teamă.

Erau atâtea lucruri pe care hotărâse să nu i le spună niciodată și nu se va lăsa înduplecată tocmai acum. Totuși, era posibil să-i fie greu să-i reziste, iar ruptura din relația lor îi dezvăluise o nouă fațetă a personalității lui: caracterul inflexibil. Dacă intenționa să-l înfrunte, atunci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Nu aveai dreptul să mă urmărești!

– Draga mea Sara, nimic nu mă reține să facă ce vreau.

Cuvintele lui erau cu atât mai greu de suportat cu cât erau însoțite de o privire ostentativă căreia nu-i scăpa nici un amănunt, de la ochi până la vârfurile degetelor de la picioare.

– Cum ai știut unde să mă găsești?

– Ai lăsat urme de nisip, răspunse el, prefăcându-se că nu înțelege.

Era atât de furioasă, încât simțea nevoia să-l lovească. Îi privi din nou fața. Avea, fără îndoială, trăsături distinse și farmecul lui era la fel ca întotdeauna, dar acum avea parcă un aer dezinvolt mai pronunțat, dar linia fermă a maxilarului purta amprenta unui amestec de forță și cruzime, iar privirea lui tăioasă lansa o permanentă provocare.

– Cum ai știut unde să mă găsești? întrebă ea din nou, reușind cu greu să-și păstreze calmul. Este clar că nu te afli întâmplător pe plajă. În plus, turiștii nu vin în zona aceasta.

– Am fost la Morning Glow, spuse el țintuind-o cu privirea.

Nu se gândise să-i lase instrucțiuni lui Lettie să nu spună nimănui unde este. Dar, după cât de mirat fusese Clyde când o văzuse ieri, nu și-ar fi putut închipui că știe unde locuiește.

– De fapt, vrei să știi cum am aflat de Morning Glow.

– Da ...

Buzele îi erau livide și simți un fior când îi întâlni privirea plină de dezgust, ca și cum ar fi fost autoarea unei crime de neiertat.

– După ce-am plecat ieri, am început să-ntreb în dreapta și-n stânga, vrând să aflu mai multe despre balerina care are magazinul de antichități.

– Ai fi putut să mă întrebi pe mine.

– Mi-ai fi spus adevărul? În orice caz, a fost foarte interesant ceea ce am aflat. Sara Demaine, balerina care punea cariera mai presus de orice, s-a căsătorit cu faimosul coregraf Peter Burod – bogatul Peter Burod în persoană.

– Da.

– ... Și locuiește la Morning Glow – o proprietate care valorează o avere.

– Transformi totul într-o poveste ieftină. Ți s-a spus și că Peter ... soțul meu ... a murit într-un accident de mașină?

– Da. Privirea lui exprimă pentru o clipă compasiune, apoi redeveni rece, înainte ca Sara să poată găsi în ea sprijinul unei alinări. Mi s-a spus, de asemenea, că văduva cea bogată a hotărât să locuiască în continuare la Morning Glow după moartea soțului și că nu se ocupă decât temporar de magazinul de antichități.

– Aș putea investi bani în acest magazin și să lucrez aici permanent.

Brusc, Clyde o prinse de umeri, înfigându-și adânc degetele în pielea delicată.

– Magazin de antichități, Sara? Pentru Dumnezeu, ce-i toată povestea asta?

– Îmi plac antichitățile.

– Și mie; tocmai de aceea ieri ... Nu are sens. Ești o dansatoare extrem de bună. Te-ai despărțit de mine din cauza obsesiei pentru acel rol principal. Ce s-a întâmplat, Sara?

Era momentul să-i spună. Deschise gura, apoi o închise din nou. Asta ar fi însemnat să-i spună și motivul pentru care rupsese logodna. Nu, nu putea face așa ceva.

– Peter m-a cerut în căsătorie ...

– Și ai acceptat.

Sara văzu paloarea de pe chipul lui și durerea din privire și înțelese ce se petrecea în sufletul lui, crezând că renunțase la el în favoarea cuiva care avusese mai mult de oferit. Sigur că suferința lui o durea – era vorba despre bărbatul pe care-l iubea cu disperare, deși era căsătorit și deși pentru ea nu mai avea decât dezgust.

– Încearcă să înțelegi ...

– Ce să înțeleg? întrebă el cu dinții strânși, plimbându-și degetele de pe umeri în jurul gâtului, cu un freamăt ce nu avea nimic comun cu pasiunea gesturilor lui de altădată. Ce?!

Cuvântul avu o sonoritate de lovitură de bici.

– Ia-ți mâinile de pe gâtul meu.

– Ți-e teamă să nu te strangulez?

– Clyde ...

– Ești în siguranță, nu-ți face griji. Brusc, își desprinse mâna de pe gâtul ei. Peter Burod s-a enervat

vreodată pe tine? Sau era prea bătrân pentru așa ceva? ... Și ... prea recunoscător pentru dragostea unei tinere.

– De ce urâțești totul?

– Pentru că este urât.

– Nu!

Sara porni mai departe; nu mai avea rost să continue discuția, dar Clyde o urmă imediat, încăpățânându-se să nu renunțe.

– Peter Burov trebuie să fi fost cu vreo treizeci de ani mai mare decât tine.

– Cu douăzeci și cinci.

– Și foarte bogat.

– Da, era bogat. Se opri brusc și, dându-și capul pe spate, îi înfruntă privirea. Ce încerci să dovedești?

– Că ești o ticăloasă interesată doar de bani.

– După câte îmi amintesc, și ieri ai lăsat să se înțeleagă același lucru.

– Și pretinsele tale idealuri nu-nseamnă nimic, cum n-au însemnat niciodată nimic.

Mai târziu, retrăind scena și amintindu-și ce-și spuseseră unul altuia, avea să simtă toată durerea acumulată.

Deocamdată, nu vroia decât să păstreze o aparență de calm.

– Ești liber să crezi ce vrei; n-are rost să-mi mai pierd timpul.

Răsucindu-se pe călcâie, Sara începu să meargă repede, furioasă, până când, întinzându-și brațul, Clyde o prinse de spate.

– Dă-mi drumul! protestă ea scrâșnind din dinți.

– După ce vom termina de discutat.

"Știe că mă chinuie", se gândi Sara. "Nu numai că nu-i pasă, dar, probabil îi și face plăcere".

– Nu mai suport!

– Nici măcar asta? întrebă el de data aceasta blând și, luând-o pe nepregătite cu mișcarea lui rapidă, o întoarse spre el și, cuprinzând-o în brațe, o sărută.

La început, Sara se simți complet inertă, apoi, încordându-și fiecare fibră, încercă să reziste, rigidă, cu buzele strânse. Cât de mult dorise momentul acesta! De câte ori se trezise dimineața tânjind să fie în brațele lui! Numai că nu așa ceva dorise – sărutul lui era un amestec de durere și jignire și de dorință de-a îndurera și jigni, crud, calculat și menit să pedepsească.

– Dă-mi drumul! spuse ea strângând din dinți.

– Frigiditatea este cumva încă una din schimbările survenite în personalitatea ta?

Toată frumusețea acelei dimineți dispăruse.

Sara se simțea de parcă era bolnavă.

– Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine.

– Probabil că da, deși cândva credeam că te cunosc. Ceea ce știu însă foarte bine, este că poți fi o femeie caldă și pasională.

Așadar, nici el nu uitase; tot așa, și ea își amintea de fiecare amănunt al acelei nopți minunate de dragoste din apartamentul lui.

– Este adevărat, mă făceai să reacționez așa. Acum, însă, nu.

– Și-acum cine-ți mai provoacă astfel de reacții?

– Știi că sunt văduvă.

– O văduvă tânără, superbă, atrăgătoare. Măcar în această privință nu te-ai schimbat.

Încă o mai considera atrăgătoare. Clyde nu trebuia să vadă sub nici o formă bucuria pe care acele cuvinte i-o produseseră, căci altfel avea să devină încă și mai vulnerabilă în fața lui.

– Mulțumesc pentru compliment, deși nu înseamnă nimic pentru mine. Nu pot să neg că am făcut o dată dragoste cu tine, dar acum când Peter a murit, nu simt nici o dorință de-a face dragoste cu cineva.

Clyde o apropie cu brutalitate de el.

– Să nu-mi spui asta! Nu l-ai iubit niciodată!

– Mi-am iubit soțul foarte mult. Nu era necesar să știe Clyde că fusese o dragoste cu totul diferită față de cea simțită pentru el. Nu vreau să discut despre el.

– Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș spune că ești ca lebăda pe care ai interpretat-o: pură, neatinsă. O imagine falsă. Te-ai căsătorit cu un bărbat pentru banii lui și pentru avantajele materiale pe care ți le-a oferit. Te-ai culcat cu mine. Și mă-ntreb cu câți alții.

– Cu nimeni altcineva. Te rog, Clyde, încetează înainte de-a spune ceva ce s-ar putea să regreți.

– Iar acum, pretinzi că ești mulțumită cu acest celibat. Despre cine e vorba?

Capacitatea ei de a suporta avea totuși limite; sub impulsul momentului, îl lovi cu putere peste față.

– Mă-ntrebam cum să sfărâm acea fațadă de madonă, spuse el livid, dar cu o ciudată satisfacție. Nici acum nu te cred. Ești plină de pasiune, Sara Demaine. Nu ai mai putea trăi fără să faci dragoste, cum n-ai putea trăi fără hrană.

O trase din nou spre el, lipind-o de corpul lui numai fibră și mușchi, revărsând asupra ei un val de dorință, dincolo de indignarea ce făcea ca tâmplele să-i zvâcnească.

Sărutările lui deveniseră acum pline de tandrețe și, împreună cu mângâierile senzuale care stârneau val după val de dorință, șterseră din mintea Sarei orice poruncă de a rezista, anihilară orice încercare de împotrivire, până când răspunsul ei deveni o rugă fierbinte de împlinire.

Când Clyde își ridică brusc capul și o privi cu o expresie ciudată, Sara, amețită de plăcere și de dorință, nu-și dădu bine seama despre ce era vorba.

– Clyde, nu aici ... Ar putea veni cineva, șopti ea.

– Așadar, intenționezi să faci dragoste cu mine.

O șocară nu atât cuvintele, cât tonul pe care fuseseră rostite. Dură câteva secunde până când înțelese.

– Fiecare gest a fost calculat cu un scop precis.

– Poate că da. Și, într-un fel, poate că tu ai cerut-o. Cred că te așteptai să vin să te caut, în ciuda surprinderii afișate. De aceea și porți acest costum de baie.

Putea spune orice; Sara ajunsese în punctul în care nu-i mai păsa.

– Te rog să mă lași, Clyde.

– Nu asta îți dorești.

– Habar n-ai ce îmi doresc sau nu.

– Ai nevoie de un bărbat, Sara.

– Dar nu de tine! Oricare altul în afară de tine!

Se-ntoarse cu fața spre ocean, conștientă că nu-și va mai putea reține mult timp lacrimile, fără să știe că el văzuse deja strălucirea acestora în ochii ei.

– Din fericire, nu voi mai avea ocazia să te mai întâlnesc. Viața ta e în Cape Town, iar a mea, aici.

– Și a mea este tot aici, spuse el cât se poate de calm.

– Nu se poate!

– Lucrez la Stellenberg.

Fără vreo altă explicație, se-ntoarse și o porni în direcția opusă celei din care venise, nu înainte de a fi observat, cu o lucire ciudată în ochi, starea de șoc în care rămăsese Sara.

***

Sara îl privi îndepărtându-se cu pas suplu. Nu avea alură de doctor; cu părul blond răvășit de vânt, cu picioarele lungi, puternice și în același timp zvelte, avea mai degrabă înfățișarea unui atlet pe care orice artist ar fi fost tentat s-o imortalizeze cu penelul sau în marmură.

Ea însăși rămase nemișcată ca o statuie, cuprinsă de un frison, deși, doar cu câteva minute înainte, întregul trup fusese ca o flacără.

Clyde – acolo! Mintea ei refuza să cuprindă faptul că putea locui și lucra acolo. Dragostea pentru el o adusese la disperare odată; nu mai vroia să mai trăiască din nou o astfel de nefericire.

Știa de Stellenberg. Era un spital pentru copii, mai ales copii invalizi. Morning Glow se afla la mică distanță de sat, spre vest, iar Stellenberg, la aproximativ zece mile la est. Sara nu fusese niciodată acolo și nici nu cunoștea vreun copil din cei internați. Moartea fiicei ei era încă mult prea recentă ca să suporte prezența altor copii, mai ales a celor bolnavi.

Ceea ce știa despre acel așezământ era ce-i spusese Peter, care avea o părere foarte bună despre el. Dar nu-i vorbise niciodată de Clyde: fie din dorința de a nu-i face rău, bănuind că, deși nu mai amintise de el, nu-l uitase și nici sentimentele față de el nu-i dispăruseră, sau, cel puțin, nu în întregime, fie numirea lui Clyde era mai recentă.

Oricum, nu asta își imaginase că vroia Clyde în materie de viață profesională – cu atât mai puțin ambițioasa Andreea. Sau, poate era un stagiu de

practică obligatorie – doar și în acel spital trebuia să existe secție de chirurgie.

Sara rămase pe loc, urmărindu-l cu privirea până se pierdu complet în zare. Apoi, se-ntoarse și ea. Revedea urmele lor pe nisip, complet sau din ce în ce mai șterse – simbolic pentru efemerul relației lor.

Cum va reuși să facă față când se va întâlni data viitoare cu Clyde? Pentru că simțea că va apărea o astfel de situație. Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască: retragerea ei la Morning Glow era legată și de teama ca nu cumva să-l întâlnească pe Clyde la Cape Town. Cu atât mai mult, o întâlnire în acel sat era inevitabilă. Trebuia să învețe să facă față unei astfel de întâlniri, tot așa cum fusese în stare să facă față în numele carierei sale, atunci când trupul îi era sfâșiat de durere.

Nu avea să fie ușor să discute cu Clyde cum ar fi făcut-o cu oricine altcineva, și mai ales să-l vadă împreună cu Andreea. Și totuși, va trebui să fie pregătită oricând pentru așa ceva.

Iuți pasul, primind prin toți porii prospețimea brizei. Se lăsa copleșită în mod inutil de personalitatea lui Clyde și de amintiri. O urmărise ca să-și dovedească – lui însuși și ei – ceva, dar, un lucru era cert: Clyde

era căsătorit și orice întâlnire între ei nu putea fi de-acum încolo decât pur întâmplătoare. Ciudat, totuși, că în ciuda atâtor asigurări, undeva în subconștient exista o îndoială.

Capitolul 6

În următoarele zile, Sara a fost atât de ocupată, încât nici n-a avut timp să se gândească la Clyde. Era sezon estival, și cum Lynn avea un talent deosebit de a găsi lucruri ieșite din comun, turiștii erau atrași de Antique Den, magazinul ei, cu certitudinea de a găsi obiecte rare de bună calitate.

Era greu să-l dea afară total pe Clyde din gândurile ei și se-ntreba chiar dacă va veni vreodată o vreme când va reuși să facă acest lucru. El nu era numai primul bărbat cu care făcuse dragoste și pe care-l iubea nebunește, ci devenise parte din ființa ei. Dar, așa cum își dădea seama de acest lucru, tot astfel avea și înțelepciunea de-a nu-l lăsa s-o distrugă invadându-i

fiecare clipă și gând. Trebuia să se concentreze asupra altor lucruri.

Se dedicase total administrării magazinului. Deși putea apela la serviciile unei fete pentru servirea clienților, nu o făcea decât rareori, în rest ocupându-se ea însăși de aceasta. În plus, considerase că e de datoria ei să învețe cât de mult în domeniu. Studia mult, nu numai cărțile de specialitate pe care i le lăsase Lynn pentru documentare, dar și altele pe care le lua de la bibliotecă și, pe măsură ce perioade și stiluri căpătau semnificație, descoperea cu pasiune o lume fascinantă în care Africa își avea locul ei, bine definit. Nu se mulțumea doar să anunțe prețul obiectelor din magazin; acum putea emite păreri avizate și susține o conversație cu clienții de pe poziții de egalitate, ceea ce-i dădea o mare satisfacție.

În plus, Lynn îi dăduse girul de a merge la licitații în numele ei.

– Dacă merg, s-ar putea să cumpăr ceva greșit, protestase ea.

– Iar dacă nu mergi, s-ar putea să ratăm ceva important. Am încredere în flerul tău. Te vei descurca.

Într-o sâmbătă, la o săptămână de la întâlnirea cu Clyde, Sara merse la o vânzare cu preț redus.

Se-ntorcea acum pe un drum lateral, cu porbagajul plin de cărți legate în piele, ediție princeps. Era un drum paralel cu marea și, la o curbă, îi apăru în față Stellenberg.

Șocul a fost atât de mare, încât trebui să oprească mașina într-un loc ferit ca apoi să facă eforturi deosebite pentru a-și relaxa fiecare grupă de mușchi pentru ca, în cele din urmă, să se destindă total.

Așezământul era o clădire în stil tipic olandez, cu o pajiște minunată în față. La umbra unor copaci erau câțiva copii, dintre care câțiva în scaune cu rotile.

În nici un caz nu și-ar fi închipuit locul acela potrivit pentru ambițiile profesionale ale lui Clyde. De asemenea, foarte greu și-o putea imagina pe Andreea mulțumită să trăiască în acel loc retras.

Sau poate că și ea îl iubea atât de mult, încât îi era de-ajuns să fie împreună cu el, indiferent unde.

Fusese atât de aproape de a fi ea în locul Andreei – i-ar fi fost alături în muncă, i-ar fi împărtășit visurile, s-ar fi plimbat seara pe plajă cu el, ar fi fost noaptea în brațele lui. Câteva cuvinte auzite întâmplător schimbaseră totul.

Își șterse o lacrimă de pe obraz. Așa nu se mai putea! Nu trebuia să se mai gândească la el. Porni mașina și

se-ntoarse la magazin, pentru a sorta cărțile cumpărate. Era mulțumită de achiziția făcută. Erau câteva cărți atât de valoroase, încât compensau și pentru celelalte.

Abia când se întoarse la Morning Glow se gândi din nou la Clyde. Nu intenționase să ajungă la Stellenberg, dar poate că în subconștient existase dorința de a vedea unde muncește și locuiește el. Poate că întotdeauna va exista acea nevoie de a ști unde este, ce face, dacă e fericit. Oare asta însemna să iubești pe cineva? Sentimentul păstrat adânc în inimă cu mult după ce orice speranță de viitor e spulberată?! Își tot spunea că nu putea continua să-și umple viața cu amintirea lui, că trebuia să existe un alt bărbat care s-o facă să-l uite. Dar, dacă nu reușise acest lucru Peter – omul minunat la care și ea ținuse atât de mult – atunci, cine?!

Clyde și dansul – două mari iubiri ce alcătuiseră odată universul ei. Întotdeauna vor face parte din ființa ei, dar începuse să înțeleagă în ultimul timp că este posibil și un alt mod de viață – nu viața pe care și-ar fi dorit-o, dar una acceptabilă, totuși. Depinde de ea s-o facă, sau nu, cât de cât acceptabilă.

Era duminică dimineața. Privind de la fereastra camerei sale pajiștea ce ducea spre mare, Sara simți o ușoară neliniște. În zilele de lucru, se trezea cu grija de

a ajunge la timp la magazin – avea o preocupare. Astăzi, însă, nu avea nimic de făcut și ziua părea să se-ntindă pustie înaintea ei.

Din ziua în care se întâlnise cu Clyde, nu se mai plimbase pe plajă. Hotărâse să fie tare, dar nu era dornică, totuși, să retrăiască amintiri dureroase.

Apoi, îi veni o idee. De mai bine de un an nu mai mersese în Cape Town: va merge acolo.

Reîntoarcerea în lumea care cândva fusese și a ei cerea aproape un act de curaj și, pentru a căpăta o mai mare siguranță de sine, alese ceva din piesele de îmbrăcăminte preferate – pantalonii și jacheta turcoaz care-i dădeau o înfățișare deopotrivă exotică și eterică.

Merse mai întâi până la marginea pajiștei, acolo de unde începea plaja, apoi repede spre garaj – nu mai vroia nici măcar amintirea urmelor pașilor lor pe nisip: ziua aceea trebuia să marcheze un nou început.

Era chiar în fața portierei, dar, cum nu venise prin fața garajului, nu văzuse mașina gri parcată pe alee; Auzi doar vocea imediat în spatele ei.

– Pleci undeva?

După o clipă de șoc, Sara rămase liniștită, încercând să-și recapete calmul și numai după aceea se întoarse spre el cu o încetineală deliberată.

– Merg la Cape Town, răspunse ea cu o siguranță pe care nu o simțea nici pe departe.

– Vreun motiv anume?

Vorbea pe un ton amăgitor de detașat și calm, așa cum ar fi schimbat câteva remarce întâmplătoare cu o cunoștință.

– Merg la niște prieteni.

– Du-te în altă zi.

De fiecare dată când îl vedea, impactul virilității lui asupra ei venea ca un șoc. Fiecare linie a chipului lui trăda putere și senzualitate, trezind un val de amintiri copleșitoare.

– Nu, spuse ea hotărâtă, ținând ostentativ cheile mașinii. Și-acum, te rog să mă scuzi ...

– Doar n-am venit degeaba. Vii cu mine, Sara.

Dumnezeule, cât de mult dorea să meargă cu el, chiar dacă nici măcar nu știa unde intenționează s-o ducă.

Dar o intriga faptul că-și închipuia că era gata oricând să-i îndeplinească orice capriciu.

– Cred că nu m-ai auzit. Merg la niște prieteni.

– Te-am auzit, dar știu că n-ai aranjat dinainte; am înțeles de la menajera ta că ideea acestei călătorii ți-a venit pe moment.

Zâmbetul lui era dezarmant și nu-l mai văzuse de atâta timp ...

– Totuși, merg la Cape Town, mai încercă ea, conștientă că ezitarea sa nu trecuse neobservată.

– Altădată. Blândețea tonului era la fel de neașteptată ca și zâmbetul de pe chip. Este păcat să nu profităm de această zi, Sara. Pune cheile la loc în geantă și să mergem.

Felul lui de-a fi era irezistibil.

– Ești un autocrat.

– Dacă cumva ți s-a părut asta când ne-am cunoscut, n-ai spus-o niciodată.

– Din politețe. O privire rapidă spre el îi confirmă bănuiala că era conștient de minciuna ei.

Nu, nu văzuse la el decât forță și tandrețe; nu bănuise nimic din cealaltă față, nevăzută, a personalității sale: dispreț, duritate, capacitate de a răni.

– Așadar, din politețe ... Te-ai gândit vreodată, Sara, că atunci când ne-am cunoscut, ai ascuns anumite lucruri referitoare la tine ...

Nu mai era nevoie să-l întrebe ce vroia să spună. Era clar că avea o impresie oribilă despre ea. Ca să se apere, ar fi trebuit să-i spună adevărul. Chiar dacă ar fi

făcut-o – tentația exista – s-ar fi ajuns inevitabil la celelalte secrete: pierderea copilului, boala, faptul că nu-și va mai putea relua niciodată cariera de balerină ... toate aceste tragedii pe care cu greu învățase să le accepte. Oricum, n-ar fi putut vorbi cu Clyde despre așa ceva; prima reacție ar fi să n-o creadă, apoi ar începe să-i fie milă de ea. Nu, asta n-ar putea suporta niciodată.

– Ce spui, Sara?

– Poate că e firesc să vrei să arăți ce ai mai bun, mai ales când ... ești îndrăgostit.

– Așadar, m-ai iubit!

– Da, n-am mințit niciodată în această privință. Clyde, am putea schimba ...

– Dar apoi ai descoperit că-ți iubești cariera și mai mult.

– Da.

– Asta, până când te-a tentat o avere, și un nume celebru.

Cât de ușor o trăsese în capcană!

– După cum observ, știi deja toate răspunsurile. După cum am spus înainte, ești autocrat. De asemenea, ești un arogant și un ticălos. Vreau să cobor, Clyde.

– Nu.

Era clar că n-avea de gând să oprească mașina, așa că n-avea de ales decât să rămână unde era. Undeva, în subconștient, simțea o ciudată plăcere de a fi pasagera lui captivă. Și totuși, nu era deloc fericită.

– Nu mi-ai spus unde mergem.

– La Stellenberg.

– De ce, Clyde?

– Vreau să vezi și tu.

– De ce?

– Pentru că e momentul să vezi și o altă latură a vieții.

Dacă i-ar fi spus doar că vroia să-i arate locul unde lucra, ar fi însemnat mult pentru ea. Așa, nu era decât o nouă durere de care nu vroia s-o scutească.

– Ce va spune Andreea? Nu cred că-i va plăcea.

Când Clyde își întoarse privirea spre ea, avea în ochi o sclipire ciudată pe care Sara nu o putea defini.

– Nu o deranjează. Nu spuse mai mult și se concentră din nou asupra drumului.

Pe Andreea n-o deranja faptul că o ducea pe ea, Sara, să vadă Stellenberg.

Aceasta însemna, probabil, că era acum atât de sigură de relația lor, încât fosta logodnică nu prezenta nici o amenințare.

Existaseră câteva momente în care fusese atât de de fericită că e alături de Clyde, încât uitase pur și simplu că era căsătorit.

Ah, dacă n-ar fi reapărut în viața ei! Cei doi ani de despărțire estompaseră oarecum amintirile, dar acum, acestea păreau să reînvie cu o forță nebănuită.

Apropierea de el făcea atmosfera greu de suportat. Dorința de a-l simți aproape o durea. Singura soluție era s-ajungă la Stellenberg cât mai repede, ca să poată coborî din mașină.

Capitolul 7

Stellenberg era exact așa cum îl descrisese Peter.

Spațiile mari, luminoase, suprapuneau durerii și suferinței pe care le cuprindeau, o anumită pace și seninătate.

Erau copii de toate vârstele, iar mulți dintre ei erau în scaune cu rotile. Trecând pe lângă ei, Sara își dădu seama că groaza ei de a veni acolo fusese nejustificată, căci atmosfera nu era de disperare, ci mai degrabă de speranță. Copiii vroiau să fie tratați cât se poate de normal și, de fapt, așa proceda și Clyde.

Era greu de imaginat că ambiția lui profesională era compatibilă cu locul acela de muncă, departe de marile spitale din orașe. Nu-l întrebase, dar era sigură că nu

putea fi decât un stagiu temporar. Și, cu toate acestea, atitudinea lui față de copii o frapa – știa nu numai numele fiecăruia din ei, dar și ce-l interesa sau ce temeri avea. Părea foarte atașat de ei și, la rândul lor copiii păreau să-l iubească foarte mult. Era întotdeauna lângă ei când avea nevoie de ajutorul lui – la asamblarea unei mașinuțe, sau ca să-l întrebe cum se scrie cine știe ce cuvânt, iar ochii lor erau mereu luminoși când "domnul doctor Clyde", cum îl strigau, venea la ei.

Desigur, de la bun început Sara își dăduse seama că bărbatul de care se îndrăgostise avea o personalitate foarte puternică și o tărie de caracter dublate de carismă și de farmec personal, dar acum vedea pentru prima dată cât era de dedicat muncii sale – nu pentru faima pe care putea s-o dobândească, și care i s-ar fi cuvenit, de altfel, pe deplin, ci pentru a ajuta efectiv. Nimic din afecțiunea, grija, tandrețea cu care se apleca asupra fiecărui copil nu era poză de circumstanță, ci pornire sinceră cu care se implica în mod necondiționat.

Se petrecuse parcă o schimbare față de omul de acum doi ani, a cărui ambiție declarată era să dobândesacă faimă și avere. Fără să vrea, Sara se-ntrebă

dacă nu cumva Andreea avusese o contribuție la acea scimbare. Trebuia însă să știe un singur lucru:

– Clyde, unde e Andreea?

Pentru o clipă, trăsăturile de pe chipul lui se înăspriră.

– În Cape Town.

– Lipsește toată ziua?

– Nu știu cât rămâne acolo.

Tonul lui arăta clar că insistența ei îi displăcea, așadar Sara nu mai continuă cu întrebările pe această temă. Indiferent dacă Andreea era acolo în vizită, sau pentru că se plictisise la Stellenberg, deocamdată absența ei făcea ca aceste momente să fie mai puțin tensionate.

– Domnule doctor Clyde!

Glasul subțire și dulce atrase atenția Sarei. Era glasul unei fetițe care stătea într-un scaun cu rotile și care, cu ochii ei mari verzi, fața ovală încadrată de bucle negre și gura ca un boboc de trandafir abia deschis i se părea cea mai frumoasă și în același timp cea mai fragilă și delicată fetiță pe care o văzuse vreodată.

– Jenny, scumpa mea! Îndreptându-se spre fetiță, Clyde cuprinse cu brațul umerii Sarei – Sara, îți prezint o persoană deosebită.

– Bună, Jenny! Ce loc grozav ți-ai ales! Panorama e minunată.

– Domnul doctor Clyde spune că s-ar putea vedea până departe la munți. Și tu ești o prietenă a domnului doctor?

– Da, veni răspunsul ei surprinzător de sigur și de prompt.

– Îl iubesc mult pe domnul doctor Clyde.

"Cum îl iubesc și eu", se gândi Sara. "Deși lui nici măcar nu-i mai place de mine".

– Se pare că și el te iubește. Ce citești? întrebă ea, văzând cartea din brațele fetiței.

– "Grădina secretă." E a patra oară când o citesc.

– De ce nu-i spui doamnei Burod ce-ți place cel mai mult, Jenny? interveni Clyde.

– Îmi place baletul.

– Baletul?!

– Îl ador! spuse fetița cu ochi visători, ca și cum în fața ei s-ar fi desfășurat o scenă văzută numai de ea.

– Știai că doamna Burod este balerină?

– Adevărat?

Deodată, chipul micuței străluci de fericire.

– Am fost balerină, cândva ...

– Se numea Sara Demaine și dansa în Cape Town.

Fetița asculta, fermecată.

– Clyde, te rog, încercă Sara să-l oprească, punând instinctiv mâna pe brațul lui și simțindu-i, fără să vrea, încordarea mușchilor.

– Îți amintești povestea din "Lacul lebedelor"? continuă el cu voce neschimbată, adresându-se fetiței. Fetele acelea minunate transformate în lebede ...

– Baletul meu preferat!

– Doamna Burad a interpretat rolul Odettei și al Odilei, lebăda cea bună și cea rea.

– Vai, doamnă Burad! N-aș fi crezut niciodată că voi întâlni o balerină adevărată!

– Ei, iată că ai întâlnit! Clyde o privea atât de atent, încât abia își putea stăpâni tremurul ce-i cuprinsese tot corpul. Ai vrea să-ți mai aduc și eu niște cărți? încercă ea să devieze discuția.

– Sigur! Știi că se va organiza un spectacol la noi? Domnule doctor Clyde, poate dansa doamna Burod pentru noi?

– De ce n-o întrebi chiar pe ea?

– Ai vrea, doamnă Burod ... te rog, ai vrea să dansezi pentru noi?

Se lăsă o liniște în timp ce Sara încerca să găsească un răspuns.

Ah, Clyde, ai făcut-o în mod conștient! Știai cât de mult mă va impresiona acest copil, știai că-mi va fi aproape imposibil să refuz.

Era clar că nu se putea aștepta la nici un ajutor din partea lui. Îl privi implorator, dar el ridică ușor din umeri, într-un gest de neputință. În ultimele săptămâni o enervase, chiar o înfuriase de multe ori și totuși, continuase să-l iubească. Acum, simțea că într-adevăr îl urăște.

– Îmi pare rău, Jenny.

– Te rog mult, doamnă Burad. N-am văzut niciodată o balerină adevărată. Te rog!

– Eu nu mai dansez, Jenny.

– Doar de data aceasta.

– Nu, Jenny. Sunt sigură că va fi un spectacol minunat. Nici nu se va simți lipsa mea.

– Domnule doctor Clyde, vrei s-o rogi tu?

Insistența lui Jenny era neașteptată.

– Dacă n-ai putut s-o convingi tu, Jenny, scumpa mea, nu cred s-o pot face eu.

Tonul lui devenise aspru.

Sara simți că nu mai poate suporta: fetița aceea atât de minunată încât îți sfâșia sufletul, disprețul lui Clyde, capcana în care intrase.

– La revedere, Jenny, reuși ea cu greu să rostească, după care plecă, fără să mai audă și să vadă nimic. N-o interesau nici privirile mirate ale copiilor, nici privirile curioase și speculative ale asistentelor aflate printre ei. Merse orbește, ca un robot, până traversă curtea spitalului, apoi când ajunse la șosea, începu să alerge. Până la intersecția cu șoseaua principală, drumul era acoperit cu nisip și picioarele se acoperiră de un praf auriu. Abia când își îndepărtă de pe față o șuviță rebelă, își dădu seama că fața îi era udă de lacrimi – plânsese în neștire.

Dimineață, se bucurase la gândul de a petrece ziua în compania lui Clyde și de a vedea unde lucrează el. Acum, nu dorea decât să se îndepărteze cât mai mult de Stellenberg. Deși o impresionase foarte mult, știa că nu va reveni niciodată acolo. Își dorea la fel de mult să nu-l mai vadă nici pe Clyde vreodată.

Opri o camionetă, iar șoferul se oferi s-o ia. Sara îl refuză, dar abia când văzu expresia de pe figura acestuia își dădu seama de halul în care probabil arăta: plină de nisip și de praf, cu părul răvășit și fața udă de lacrimi.

Auzind o altă mașină venind, se feri cât putu, pentru a nu mai fi văzută așa și a nu da loc la interpretări și

comentarii, căci apariția ei ar fi fost, probabil, o ciudățenie pentru cei care o întâlneau. Totuși, mașina opri brusc și auzi pași venind spre ea. Degeaba încercă să găsească refugiu între doi cactuși înalți; o mână o prise de braț, trăgând-o cu brutalitate.

– Așadar, mai ești și lașă!

– Ce vrei să spui?

– Discutăm în mașină.

– Nu merg cu tine.

– Ba da. Arăți îngrozitor.

– N-ar trebui să te intereseze. Voi face o baie când ajung la Morning Glow. Merg pe jos până acolo.

– Va trebui să treci prin sat. Ar fi interesant ... stăpâna de la Morning Glow să apară așa ... Poate ar trebui să te las ... ai merita ... Hai, urcă în mașină. E foarte cald. Și din moment ce-ai renunțat la dans, nu mai ai condiția fizică pentru a merge pe jos tot acest drum.

– N-am de gând să vin cu tine; nici acum, nici altădată. Nu suport să mă aflu în apropierea ta, Clyde.

– Nu te pricepi să minți. Corpul te trădează de fiecare dată. Încă se mai ferea de el, când se simți luată în brațe și trântită fără nici o urmă de gingășie pe bancheta mașinii.

Nu, categoric ceva nu era în regulă cu ea: încă mai simțea că-l urăște și totuși contactul acela fizic, așa scurt și lipsit de orice tandrețe cum a fost, o înnebunise de dorință.

Se acumulase iar o tensiune insuportabilă pe care Sara încercă s-o facă să dispară începând să discute.

– Ai spus că sunt lașă.

– Da. Răspunsul veni scurt, tăios, ca și cum ar fi închis în el o emoție puternică.

– Pentru că am plecat fără să te mai aștept?

– Și pentru asta. Dar, în principal, pentru că nu ești capabilă să înfrunți realitatea.

– Acuzația ta este lipsită de fundament.

– Oare?! Jenny este foarte bolnavă – până și tu cred că ți-ai dat seama, este posibil să nu mai aibă mult de trăit.

– Ah, nu!

– Ai motivele tale de a-i refuza plăcerea de a te vedea dansând. Dar de ce să fugi? Este ca și cum te-ai înconjura de o platoșă care nu lasă să răzbească nimic din ceea ce viața are neplăcut. Crezi că tristețea e doar pentru alții?

Clyde nu avea dreptul s-o jignească și s-o rănească ori de câte ori avea chef. Ca acum, de exemplu. Simțea

o durere adâncă pentru fetița pe care o dezamăgise, pentru propriul copil pe care-l pierduse, pentru dragostea care-i făcea viața din ce în ce mai chinuitore. Dar nu-l va lăsa să-i vadă durerea; ar fi fost în stare să răsucească și mai mult mult cuțitul în rana ei.

– Vorbești în totală necunoștință de cauză. Crezi că nu știu ce e tristețea?

– Chiar știi?

– Ce întrebare puerilă! Toată lumea trăiește această experiență.

– Poți să-mi povestești și mie ce anume te-a făcut să fii tristă?

– Nu este vorba de nimic deosebit. Vorbeam așa, în general.

– Când Peter Burod te-a adus la Morning Glow a fost ca și când ar fi închis o pasăre în colivie de aur. Mă întreb dacă ar fi bănuit vreodată că vei continua să te izolezi acolo de lumea reală.

– M-ai luat la Stellenberg să-mi arăți lumea reală?

– M-am gândit că e timpul să vezi și o altă latură a vieții, să știi câte ceva din durerea și tragedia cu care unii oameni trebuie să lupte în fiecare zi.

– Ce cuvinte nobile! izbucni ea, cu ochii plini de furie. În același timp ciudate, venind de la tine.

Medicul altruist care își dedică întreaga muncă micuților bolnavi – o imagine care-i poate impresiona pe alții, dar nu pe mine.

– De ce nu?

Vocea îi era calmă, dar strălucirea din privire și paloarea din jurul nărilor trădau furia pe care cuvintele ei o provocaseră.

Parcă erau doi adversari în ring, fiecare din ei încercând să-l rănească pe celălalt cât mai mult, ca și când n-ar fi trăit cândva o dragoste care părea mai frumoasă decât orice vis. Ciudat, dar Sara avea impresia că, rostind acele cuvinte, mai mult se rănea pe ea însăși decât pe el. Dar, odată intrată în joc, trebuia să continue.

– Îți amintești că, odată, mi-ai spus că vrei să devii bogat și faimos?

– Sigur că da. Îmi amintesc și noaptea în care am spus asta.

Noaptea în care fusese conceput copilul lor. Totală nebunie din partea ei să-și dorească atât de mult să fie din nou în brațele lui.

– Intenționai să devii chirurg; părea să fie țelul vieții tale.

– Continuă ...

– Căsătoria cu Andreea Stanford a fost o mișcare foarte inspirată în acest sens.

Fața lui părea acum o mască. Doar buzele strânse într-o linie subțire și nările dilatate arătau cât era de furios și totuși, când vorbi din nou, o făcu pe un ton plat, lipsit de expresie.

– Te pricepi bine să lovești.

I-ar fi fost imposibil să-și ceară scuze acum.

– În privința asta, ne asemănăm. De ce ești la Stellenberg, Clyde? Este o etapă de tranziție, pentru a obține mai multă experiență? Copiii aceia au încredere în tine, te iubesc. Vor fi pur și simplu disperați când vei pleca.

– Nu intenționez să plec de la Stellenberg.

– Nu pot să cred asta! spuse ea în cele din urmă, privindu-l lung.

– De ce nu?

– Ambițiile tale ...

– Nu neg că am avut cândva astfel de ambiții. Dar oamenii se schimbă, Sara.

– Da, oamenii se schimbă, repetă ea încet. Poate m-am înșelat în privința ta. Dacă este așa, Clyde, dacă îmi ceri să accept schimbarea ta, de ce nu poți accepta schimbarea petrecută cu mine?

– Pentru că dintr-o dansatoare minunată, ai ajuns să te complaci într-o viață de huzur.

– Nu mă judeca. Își mută privirea spre fereastră, încercând s-ascundă cât de mult o afecta condamnarea lui. Dar Andreea?

– Ce-i cu ea?

– S-a schimbat și ea? Nu pot să cred că e fericită de această schimbare.

– Nici măcar nu o cunoști. Ați fost față în față timp de câteva minute.

– Este adevărat, dar am auzit despre ea. Îmi închipui că și-ar fi dorit altceva pentru tine din punct de vedere social și profesional, nu acest post la Stellenberg, unde salariul nu poate fi decât modest.

– Eu hotărăsc în ceea ce mă privește, Sara, întotdeauna.

Știa că-l judecase greșit, tot așa cum și el o judecase greșit. Clyde se schimbase, într-adevăr. Valorile lui se schimbaseră. Legătura dintre el și pacienți mergea dincolo de limitele impuse de datorie. De altfel, Clyde nici n-ar fi avut nevoie de influența soției sale pentru a-și croi drum în lumea medicală; personalitatea și competența lui l-ar fi dus pe culmile la care ar fi dorit s-ajungă.

Iar el hotărâse să rămână la Stellenberg, acolo unde era cu adevărat cel mai mult nevoie de el.

– Povestește-mi despre Jenny, spuse ea, încercând să-și ascundă emoția.

– Știi deja că e foarte bolnavă. Pe măsură ce-i dădea detalii despre boala fetiței, se vedea că, dincolo de expunerea pur științifică a unui caz, era compasiunea unui suflet sensibil. Ar fi însemnat atât de mult pentru ea să te vadă dansând, încheie el.

– Te rog ... nu mă mai ruga ...

– De ce, Sara, de ce? – Se aplecă asupra ei și o luă de mână. Privirea lui curioasă și pătrunzătoare, fără a mai păstra nimic din senzualitatea deliberată cu care o cercetase înainte, încerca să pătrundă în gândurile și sentimentele de dincolo de suprafața înșelătoare. Nu ești genul de om egoist sau insensibil. Există un motiv pentru care nu vrei să dansezi?

Avea nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a-i putea rezista și a-și păstra mintea limpede, când apropierea lui îi răvășea simțurile dincolo de orice putere de autocontrol.

– Sara? ... insistă el.

Încercă să-și retragă mâna, dar strânsoarea deveni mai puternică.

– Am renunțat la acea parte a vieții și nu vreau să mai reîncep. Asta ar însemna să exersez ... mai ales exerciții la bară. Am terminat cu astfel de efort.

– Nu te înțeleg, Sara. Spunând aceasta, nu-și ascunse deloc dezgustul. Este un caz special. Ai face plăcerea unui copil bolnav – și nu numai unuia; toți copiii s-ar bucura să te vadă dansând.

– N-am putea să punem capăt acestei discuții?

Nu mai suporta. Își eliberă mâna și-și acoperi ochii. Vroia să meargă acasă. Oricum, nu mai era nimic de spus între ei.

– Te-ai rănit! spuse el deodată, văzând zgârietura pe care Sara și-o făcuse la braț când ieșise, sau mai degrabă fusese trasă afară dintre cactuși.

– Ah, nu-i nimic ... o zgârietură de la cactus.

– Trebuie curățat locul.

– Mă voi ocupa de asta când ajung acasă.

– Am să curăț eu, acum.

– Pentru Dumnezeu, e doar o zgârietură! Lasă-mă!

– Cactușii pot fi otrăvitori. Am spus că te curăț acum.

Tonul lui autoritar nu mai lăsa loc altor comentarii. Clyde luă trusa medicală de pe bancheta din spate și după ce dezinfectă rana, degetele lui continuară să

rămână pe brațul ei. Sara nu-și dădu seama de momentul exact când atingerea impersonală a medicului se transformă într-o mângâiere prelungă, senzuală, chinuitoare.

– Încetează! izbucni ea, simțind că nu mai poate face față acelei acumulări de tensiune.

– Nu vrei să mă opresc.

– Ba da ... Du-mă acasă.

Îi văzu capul aplecându-se asupra ei; asistă parcă hipnotizată, incapabilă să facă vreo mișcare.

– Și tu dorești asta, Sara, îl mai auzi spunând, înainte de a-i primi sărutul.

Închise ochii și se lăsă în voia acelei explozii de senzații cu care simțurile, renăscute parcă, sărbătoreau o întoarcere mult așteptată.

– Te doresc. Dumnezeule, Sara, cât de mult te doresc.

– Da ...

– Dar nu aici, în mașină, așa ...

Mașina! Dincolo de privirea încețoșată, realitatea începea să prindă contur.

– Ne poate vedea cineva.

– Mergem acasă la tine.

– Nu! Nu vreau.

– Minți.

– Ce s-a întâmplat acum ... Ah, cât de greu își găsea cuvintele. N-am vrut ... nici nu m-am gândit ... Nu vreau, Clyde.

– Ce mincinoasă ești! Râse încet, seducător, făcând-o să-i simtă respirația. Vrei să facem dragoste; trupul tău vorbește pentru tine. Măcar în această privință nu te-ai schimbat.

Capitolul 8

Luni dimineață. Urma o întreagă săptămână, lungă, plină. "Din fericire", gândi Sara. Sezonul estival era în toi și numeroși turiști veneau la Antique Den, așa că era ocupată toată ziua. Când se-ntorcea seara la Morning Glow era epuizată – din nou, din fericire, căci astfel nu mai avea timp de gândire.

Trecuse o săptămână de la întâlnirea cu Clyde.

Călătoria cu mașina înapoi la Morning Glow fusese făcută în tăcere, sub semnul încordării. Când ajunseseră în fața casei, Sara deschise portiera și, înainte de-a coborî, mai privi o dată spre Clyde cu ochii mari, tulburați, în timp ce cuvintele se agățau neputincioase de buze.

– Nu e nimic de spus, rosti Clyde enigmatic, parcă i-ar fi citit gândurile, venindu-i astfel în ajutor. La revedere, Sara.

Fără să mai spună nimic, închise portiera și-l privi îndepărtându-se. Se reaprinsese flacăra dintre ei: de la primele scântei, atunci, pe plajă, cu câteva săptămâni în urmă, până la vâlvătaia ce-i adusese la un pas de a nu se mai putea controla.

Abia când ajunse în camera ei își aminti de Andreea. Cum ar reacționa să știe ce s-a întâmplat? Oare era atât de sigură de dragostea lui Clyde, încât să nu-i pese de-o atracție pe care, cel puțin în ceea ce-l privea pe el, o considera fizică? În locul ei, ea n-ar fi atât de îngăduitoare. Sau poate și Andreea avea, din când în când, câte o escapadă?

Dar Clyde? Nu-l deranja să facă dragoste cu fosta logodnică în timpul scurtei absențe a soției? Erau întrebări la care Sara știa că n-avea să primească niciodată răspuns. Oricum, când Clyde spusese"La revedere", sunase ca un rămas-bun definitiv. Cel mai bun lucru era să-și scoată și ea acel episod din minte.

Desigur, nu era chiar atât de ușor de realizat, când cu greu se putea concentra asupra a orice altceva, când toată săptămâna trecută tresărise de fiecare dată ce se

deschidea ușa magazinului și inima începea să-i bată cu putere dacă vedea, de la distanță, un bărbat înalt.

Lipsa oricărui semn de viață de la el o făcu să se mai liniștească. Tocmai primise un transport de porțelanuri și era ocupată cu despachetatul acestora, când auzi pe cineva intrând. De data aceasta nici nu se mai întoarse – trebuia să termine mai repede de aranjat marfa primită, iar clientul va veni la ea când se va hotărî.

– Bună, Sara! auzi ea o voce înceată, aproape de ureche.

Sara se sperie atât de tare, încât scăpă din mână o vază, care se sparse.

– Am un efect atât de devastator asupra ta? întrebă el, în glumă.

Mai devastator decât îți poți închipui, își spuse ea.

– Mi-a alunecat din mână. Ce dorești, Clyde?

– Nu-mi spui nici măcar "Bună!"? Întotdeauna ești atât de nepoliticoasă?

– Sunt ocupată.

– Nu te voi reține nici o clipă în plus. Mai este încă serviciul de ceai din argint de Cape? Cel pentru care venisem, de fapt, prima dată?

– În colțul acela.

– Arată-mi-l.

– Te poți uita și singur la el.

– Aș vrea să mi-l arăți tu. Presupun că ești expertă.

Știa că o provoca, dar spera să poată da un răspuns pe măsură.

– Voi fi bucuroasă să-ți spun tot ce vrei să știi.

Sara rămase puțin deoparte, în timp ce Clyde examina serviciul, fără să-și poată desprinde privirea de degetele lui lungi, delicate, capabile în egală măsură să vindece și să provoace extaz. Deși nu-i era deloc ușor să afișeze un aer indiferent în fața acelui bărbat ce exulta virilitate și farmec prin toți porii, cu naturalețea cu care respira, Sara reuși să-i răspundă calm și competent.

– Te pricepi într-adevăr la antichități, remarcă el, zâmbindu-i.

Pentru o clipă, Sara îl privi mută. Nu-l mai văzuse zâmbindu-i așa de când erau logodiți. Dac-ar putea pur și simplu să i se arunce în brațe și să-i spună adevărul, fără să-i mai pese de consecințe! Aproape că făcu un pas spre el, apoi se opri la timp.

– Ești chiar șovin!

– Nu apreciezi un compliment?! Continua să zâmbească.

Sara, ție îți place acest serviciu?

– Enorm. Este una din piesele cele mai frumoase din magazin.

– În cazul acesta, îl voi cumpăra. Am o invitație, continuă el după puțin timp.

– O invitație?! Poți să-mi spui în timp ce împachetez.

– Dacă n-ai nimic planificat, vino cu mine sâmbătă în Cape Town. Am bilete pentru un spectacol deosebit.

Era pe punctul de a spune "Da, da, sigur că vreau să merg împreună cu tine", când ceva o făcu să întrebe:

– Ce fel de spectacol, Clyde?

– Balet, spuse el cât se poate de indiferent. "Romeo și Julieta" – o nouă punere în scenă.

Sara lăsă privirea în jos, ascunzându-și ochii în spatele genelor lungi. Continuă să împacheteze piesele serviciului, fără a-și putea camufla tremurul mâinilor.

– Vii, Sara?

– Nu!

Clyde îi prinse bărbia între degete și, ridicându-i fața, o forță să-l privească în ochi. În ochii ei, însă, strălucirea care fusese atât de vie cu câteva clipe înainte, se stinse complet.

– De ce nu poți veni?

– Pentru că ... am uitat că am o întâlnire. Știi ... un individ din sat ... m-a invitat de mult timp.

– Sigur, nu pot să-ți cer să renunți la o întâlnire. Spune-mi cât datorez pentru serviciu. Vom merge la spectacolul de balet altădată.

– Așa vom face.

Sara știa că nu-l va însoți niciodată la acel spectacol. Era punerea în scenă la care lucrase Peter și madame Olga o considera ca fiind una din cele mai bune realizări ale sale. Nu era corect să asiste la reprezentație în compania unui alt bărbat. În plus, durerea de a fi renunțat la dans era încă vie. Ar fi fost insurmontabil să privească orice spectacol de balet – dar mai ales acela – și mișcările care ei nu-i mai erau de-acum încolo îngăduite.

Din nou, se întrebă ce-o fi cu Andreea. Poate că lipsea temporar din oraș și de aceea nu avea nici o obiecție ca soțul ei să meargă la un spectacol cu o alta, mai ales că nu era străină de disprețul pe care el îl avea pentru aceasta.

Munca la magazin devenise întrucâtva o activitate de rutină, deși în nici un caz plictisitoare; nici n-ar fi fost posibil când era înconjurată de atâtea obiecte, fiecare din ele închizând în sine o comoară de istorie și frumusețe.

Din când în când soseau cărți poștale de la Lynn: comentarii asupra locurilor văzute, vești încurajatoare despre sănătătea mamei ei, mulțumiri pentru ajutor, dar niciodată o adresă la care să poată fi contactată. Probabil că nu-și închipuia că avea dificultăți, sau că vroia să renunțe la tot și să părăsească Morning Glow, pentru a fugi undeva unde să nu-l mai întâlnească niciodată pe Clyde.

În după-amiaza aceea, Sara închise magazinul mai devreme, pentru a putea participa la o licitație de mobilă în stil olandez. O privire i-a fost de-ajuns pentru a-și da seama că piesele acelea de mobilier nu sunt potrivite pentru Antique Den, așa că se-ntoarse imediat.

Era încă devreme și, după o curbă a drumului de-a lungul țărmului, Stellenberg se profila pe fundalul unei pante împădurite. Sara încetini.

Se gândisae de multe ori la Jenny în ultima vreme; ochii aceia enormi îi stăruiau în minte. Deși avea un motiv întemeiat s-o refuze, nu putea uita dezamăgirea fetiței.

Sara ura ideea de a face un rău cuiva; cu atât mai greu suporta gândul că rănise un copil atât de bolnav și atât de minunat ca Jenny.

Zile întregi cochetase cu ideea de a-i face o vizită și numai teama de a se întâlni cu Clyde o reținuse. În dimineața aceea, însă, se hotărâse: vroia s-o vadă pe Jenny și o va face – doar n-avea nevoie de îngăduința lui Clyde.

Luase cu ea câteva cărți despre balet cu fotografii ale unor balerini celebri și povestiri legate de cele mai cunoscute balete clasice, în ideea că, dacă licitația avea să se termine mai devreme, va încerca s-o vadă pe Jenny. În orice caz, dacă nu reușea astăzi, era hotărâtă să încerce altă dată.

Se-ndreptă spre spital, dorindu-și din tot sufletul să nu-l întâlnească pe Clyde. Îl iubea tot așa cum respira, dar cel mai bun lucru era să stea departe de el. La ora aceea, spera ca el să lucreze, astfel încât o întânire cu el era puțin probabilă.

O găsi pe Jenny în același loc în care se afla și când o cunoscuse. Deși avea o carte deschisă pe genunchi, nu citea, ci privea undeva în depărtare, spre mare, cu o expresie de înțelegere și resemnare ce depășea cu mult capacitatea vârstei ei.

– Bună, Jenny! spuse Sara, străduindu-se să pară cât se poate de veselă.

– Doamna Burod!

– Ce mai faci, scumpa mea?

– Bine. Domnul doctor Clyde nu mi-a spus că vii.

– Nu știe că sunt aici.

– Nu?!

– N-am venit să-l văd pe domnul doctor Clude. Am venit să te văd pe tine.

– Pe mine?! Chipul micuței se lumină brusc. Vai, doamnă Burod! La mine nu vine nimeni în vizită.

– Nu ai familie, Jenny?

– Tata a murit când aveam trei ani și apoi și mama, într-un accident, acum doi ani.

– Îmi pare rău, voi veni mai des. Scumpa mea, ți-am adus ceva.

Așezându-se în genunchi lângă scaunul cu rotile, Sara îi dădu fetiței punga, apoi o privi cum scoate cărțile.

– Cărți despre balet! strigă Jenny entuziasmată, iar obrajii ei, atât de palizi, se îmbujorară. Așadar, nu ai uitat!

Începu să răsfoiască, oprindu-se să privească atent fotografiile.

Era clar că era familiarizată cu numele unor balerini renumiți, printre care își regăsea idolii.

– Vai, doamnă Burod, ce cărți nemaipomenite!

Pentru o clipă, fetița ai cărui ochi triști arătau sigur că știe bine cât de puțin mai are de trăit, redeveni un copil normal de zece ani fermecat de noul cadou primit.

– Vrei să ne uităm împreună? întrebă Sara, străduindu-se să zâmbească, deși își simțea sufletul sfâșiat.

Imediat începură să discute despre "Copelia", un balet despre care Jenny nu știa mare lucru, așa că asculta fermecată povestea păpușii care prinde viață.

– Știi, balerina care interpretează rolul, dansează mai întâi cu mișcări sacadate, ca și când ar fi într-adevăr o păpușă de lemn, iar apoi, încet, încet, mișcările capătă grație și fluiditate.

Uite, la început e cam așa ...

Și Sara demonstră cu câteva mișcări sugestive ale capului și brațelor, spre încântarea fetiței.

– Ah, cât de mult îmi place! Mă bucur atât de mult că ați venit, doamnă Burod!

– Și eu! se auzi o voce în spatele lor.

– Domnul doctor Clyde! exclamă Jenny, în timp ce Sara se ridică imediat, ca un arc, privindu-l lung, mirată.

– Doamna Burod mi-a adus cărțile acestea nemaipomenite! continuă fetița, fără să ia în seamă tensiunea ce se acumulase brusc. A fost așa o surpriză!

– Într-adevăr, o surpriză plăcută.

Oricât era de absurd, cuvintele lui o făcură să se simtă flatată. Strălucirea privirii lui arăta clar că se bucura de venirea ei – chiar și numai pentru faptul că, astfel, o făcuse pe Jenny fericită.

– Doamna Burod îmi povestea despre Coppelia și tocmai făcea o demonstrație.

– Am văzut.

Obrajii i se îmbujorară. Oare de când privea Clyde? Se uită la ceas și văzu că se făcuse mai târziu decât bănuise.

– E timpul ca Jenny să intre, spuse Clyde, ghicindu-i intenția. Chiar văd că vine o asistentă s-i ia.

– Doamnă Burod ... Nu te răzgândești în privința spectacolului?

Întrebarea n-ar fi trebuit s-o ia pe nepregătite, și totuși, Sara a fost surprinsă. O priveau amândoi: Clyde, speculativ, iar Jenny, cu ochii măriți și răsuflarea tăiată.

– Nu, Jenny.

– Vei mai veni să mă vezi?

– Foarte curând.

Se aplecă și sărută obrazul acela uscat și rece. Pa, scumpa mea. La revedere, Clyde.

– Te conduc la mașină.

Cu siguranță, vroia din nou s-o întrebe motivul încăpățânării ei.

– Jenny te place.

– Și mie îmi place de ea.

– Ce bine că ai venit!

– Doream de mult timp s-o mai văd.

– Cărțile îi vor face mare plăcere.

– Sper. Conversația lua o altă turnură decât își imaginase ea. Clyde, nu te-ai supărat că am venit fără să te anunț?

– Sigur că nu. E suficient să mă uit la fața lui Jenny ca să-mi dau seama ce-a însemnat această vizită pentru ea. Vino ori de câte ori poți. De fapt, vroiam să-mi acorzi și mie puțin timp.

Sara îl privi întrebător, nedumerită.

– Merg în Cape Town în weekend și vreau să vii cu mine. Seara ne întâlnim cu o altă pereche. Ia-ți o rochie frumoasă.

O anunța, nu o întreba; ca și cum era de la sine înțeles că toată lumea trebuia să se conformeze dorințelor lui. Știa că s-ar fi cuvenit să-l descurajeze,

dar nu reuși. Doar la gândul de a petrece o zi cu el, sângele îi pulsa cu putere. Erau totuși întrebări ce se cereau puse.

– Dar Andreea?

– Nu-ți face griji în privința ei. Vin să te iau pe la ora nouă.

Când se întoarse la Morning Glow, mintea Sarei era un vârtej de gânduri. Invitația lui neașteptată o umplea de bucurie. Încetase de a se mai convinge că nu-l iubește, sau că nu-l va mai iubi cu timpul. Îl va iubi întotdeauna pe Clyde. Se căsătorise o dată cu un alt bărbat și căsnicia fusese una reușită, doar pentru că Peter Burod fusese un om excepțional. A doua oară, însă, nu se va mai căsători; și nici drumul ei nu se va întâlni la infinit, măcar și așa, ocazional, cu al lui Clyde. Așadar, poate că lucrul cel mai bun era să profite la maximum de orice moment când se aflau împreună.

Gândul la Andreea n-o mai deranja atât de mult ca la început. Înțelesese de-acum că soții Montgomery nu aveau o căsnicie obișnuită. Pesemne că așa obișnuia Andreea, să fie mult timp plecată și chiar dacă faptul îl deranja pe Clyde, n-o arăta.

Ba mai mult, părea să găsească normal să iasă cu o altă femeie.

Acum, nu mai conta decât că avea să mai petreacă o zi cu Clyde, o zi pe care s-o adauge la comoara amintirilor ei.

***

Clyde veni s-o ia devreme.

– Ți-ai luat tot ce-ți trebuie? întrebă el, punându-i geanta de voiaj în portbagaj.

– Sper că da. Dacă nu, găsesc în Cape Town ce-mi trebuie.

În foarte scurt timp, răcoarea dimineții și umezeala pătrunseră până și în mașină, o făcură să-și amintească de primul lucru uitat acasă: un pulover.

– Ți-e frig? întrebă Clyde, văzând-o că tremură.

– Puțin.

– Îngrozitor de frig, după cum îți clănțăne dinții. Nu ți-ai luat un pulover?

– Am uitat.

– Există o modalitate de a ne încălzi.

– Ai radiator?

– Da, dar va face atmosfera înăbușitoare.

Știm noi o modalitate mai bună.

– Mă descurc, n-am nimic.

– Ești surprinzător de încăpățânată, la cât ești de mică.

Imediat, Clyde întinse mâna și o trase spre el, anihilându-i orice împotrivire și forțând-o să rămână acolo, până când o simți complet relaxată, cuibărită cu capul rezemat pe umărul lui.

– Riscăm să avem un accident.

– N-am avut înainte ...

Cum putea fi vocea unui bărbat atât de amuzantă și în același timp, atât de provocatoare și seducătoare?! Sara ajunsese într-un punct în care îi era prea greu să i se mai opună – poate pentru că, pentru a reuși acest lucru, trebuia să câștige o victorie imposibil de câștigat asupra ei înseși.

– E bine, nu-i așa? întrebă el tandru.

– Foarte bine.

"Savurează aceste momente, Sara", își spuse ea. "Bucură-te din plin de această stare de armonie perfectă, căci nu se știe când vei mai trăi asemenea clipe din nou".

Nici măcar nu-ncercă să facă o conversație de circumstanță și se bucura că și Clyde tăcea. Își dorea

doar ca acea călătorie să nu se mai termine niciodată: ea, cu obrazul lipit de pieptul lui, lăsându-se pătrunsă de senzualitatea pe care el o emana prin toți porii. Apoi, ridicându-și capul câțiva centimetri, își lipi buzele, fără nici o reținere, de baza gâtului lui, primind confirmarea, printr-un puls accelerat, că nici ea nu-i era indiferentă.

– Ți-e foame? întrebă el după un timp.

– Nu.

– Mie, da. Ia, te rog, punga cu mâncare din spatele scaunului meu. Nu era nici urmă de romantism în tonul lui.

– Servește-te, spuse Sara întinzând punga spre el.

– Nu am nici o mână liberă.

Într-adevăr: cu o mână conducea, iar cu celălalt braț o ținea la pieptul lui.

– Hei, ce faci? întrebă el, simțind-o că vrea să se îndepărteze.

– Îți redau mâna.

– Nici gând. O strânse și mai tare lângă el. Mă așteptam la mai multă imaginație din partea cuiva care stă așa cum stai tu la pieptul unui bărbat ... Tu ai mâinile libere.

Sperând ca mâinile ei să aibă o aparență de normalitate, frizând chiar nepăsarea, Sara scoase un

sandviș și-l apropie de buzele lui. Trupul ei explodă în mii de senzații pe măsură ce limba, dinții și buzele lui îi atingeau și gustau degetele și palma.

– Cum ți se pare serviciul de ceai? întrebă ea, doar pentru a spune ceva, sperând cu disperare ca banalitatea unei conversații să-i disimuleze nevoia de a se abandona pur și simplu acelei voluptăți unice.

– Foarte frumos.

– L-ai folosit?

– Aștept ocazia potrivită ... Mai vreau, mai vreau ... n-am terminat ... Delicios ...

– Știi că a aparținut Guvernatorului ... ? Ah, Clyde, de ce m-ai mușcat?!

– Mă dorești, spuse el încet.

Mâna Sarei se lăsă în jos, inertă și odată cu ea căzu și sandvișul.

– Întotdeauna ești așa de direct?

– Și eu te doresc.

– Clyde, nu ...

Tăcu, neștiind prea bine nici cum să continue, nici ce intenționa să spună.

– Nu ... ce? Să nu spun cu voce tare ceea ce vrem amândoi – să facem dragoste?

– Nu ...

– Ba da, Sara. Amândoi ne-am schimbat, dar ceea ce a fost între noi a rămas la fel. Știi bine că ăsta e adevărul.

– Da ...

Mai întâi rosti cuvântul, apoi conștientiză că tocmai își exprimase acordul.

Mașina opri brusc.

Venind în întâmpinarea lui, fără reținere, Sara se abandonă cu totul bucuriei nebune de a simți fiecare ca făcând parte din celălalt.

– Dacă ne vede cineva ... reuși ea cu greu să rostească, agățându-se de un vag moment de luciditate dincolo de care nu ar fi mai fi existat cale de întoarcere.

– Ai dreptate. Nu se cade să fim văzuți făcând dragoste pe autostradă. Nu e prima dată când suntem nevoiți să ne oprim din acest motiv. Împotriva voinței, Clyde porni mașina. De data aceasta, am fi mers până la capăt. Știi bine că este așa, Sara.

Știa. Ca să-l oprească, ar fi trebuit să fie capabilă să se oprească ea mai întâi. Se simțea acum complet părăsită, izolată pe scaunul ei, așa cum ea însăși propusese.

– Data viitoare nu ne vom mai opri. Cred că știi și acest lucru.

Parcurseră poate mai bine de o milă când Sara vorbi din nou:

– Dar Andreea? Ce-ar fi spus Andreea?

– Te rog, măcar azi uită de Andreea.

Capitolul 9

Într-adevăr, nu se mai gândise la Andreea, își dădu seama Sara îmbrăcându-se pentru seară. Fusese o zi mult prea minunată pentru a mai lăsa loc unor gânduri triste.

Clyde redevenise cel de altădată – seducător, inteligent, spiritual. Cât despre ea, avea momente în care nu-i venea să creadă că trecuse prin atâtea experiențe de când era o balerină în plină glorie logodită cu bărbatul de care se-ndrăgostise nebunește.

Clyde rezervase două camere într-un hotel modern pe țărm – două camere alăturate. Pentru Sara, în starea euforică în care se afla, nu mai conta dacă le alesese în mod intenționat astfel.

La plecare, îi spusese să-și aducă o rochie frumoasă. Privindu-se acum în oglindă, Sara părea pe deplin mulțumită de alegerea făcută: rochia cu croială în stil grecesc clasic, de culoarea jadului, îi punea în evidență trăsăturile, făcând-o extrem de delicată și feminină.

Când Clyde veni s-o ia, îmbrăcat cu un costum gri ce-i dădea un plus de distincție și eleganță, o învălui într-o privire de adorație.

– Ești atât de frumoasă! spuse el simplu, cuprinzându-i mâinile în ale lui.

– Prietenii tăi ...

– De data aceasta, ai dreptate: pesemne că ne așteaptă deja.

Urmau să ia masa într-un restaurant mic, sofisticat. Îndreptându-se spre masa lor, atrăseseră o mulțime de priviri – amândoi, ca pereche. Pentru Sara, plăcerea de moment era inevitabil dublată de durerea cu care conștientiza adevărul de dincolo de aparența amăgitoare pe care o afișau.

După câteva minute veniră și prietenii lui Clyde: Ann și Graham, doi tineri medici proaspăt căsătoriți, stabiliți de curând în oraș, pe care Sara îi simpatiză imediat. Era clar că nu știau nimic despre legătura anterioară dintre Clyde și Sara și, chiar dacă o

cunoșteau pe Andreea și se-ntrebau poate de ce nu era prezentă, nu făcură nici un comentariu.

Conversația a fost plăcută, iar mâncarea, delicioasă, astfel încât Sarei îi păru rău când Clyde, aruncând o privire la ceas, ceru nota de plată. Nici nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de bine.

Abia când intrară în teatru, Sara se gândi că nu știe despre ce spectacol era vorba.

– "Visul unei nopți de vară", îi răspunse Clyde.

– Piesa?

– Baletul.

– Nu! Rămase uitându-se la el, cu ochii plini de groază. Nu! repetă ea, nemișcată, fără s-o mai intereseze că-i încurca pe cei ce nu puteau trece de ea.

– Hai, Sara!

Suna ca un ordin, deși tonul lui nu era deloc dur.

Scuturând din cap, Sara se-ntoarse, gata s-o pornească spre ieșire, fără să vadă și să țină cont de oamenii din jur și de prietenii lui Clyde. În mintea ei nu era decât un gând: să fugă.

Clyde o prinse de braț – un gest normal, prietenesc, care n-ar fi putut da naștere vreunui comentariu. Numai că simțea strânsoarea dureroasă, ca de menghină, a degetelor lui.

– Te rog, Clyde, nu pot ...

– Vino, Sara. Tonul lui era ferm, dar surprinzător de blând. Graham și Ann sunt chiar în spatele nostru, spuse el șoptit. Li se va părea ciudat. Discutăm după aceea.

Poate că n-ar fi trebuit, se gândi Sara mai târziu, dar cedă, de parcă o părăsise orice urmă de voință, lăsându-se condusă în sală.

Așezată între Clyde și Ann, Sara trăia pentru prima dată agitația premergătoare începerii spectacolului aflându-se în fața, nu în spatele cortinei.

– Am auzit că e o punere în scenă nemaipomenită, spuse Ann, răsfoind programul.

– Da, și eu ... reuși Sara să articuleze.

Nu avea rost să amintească de Peter Burod; poate că în lumea medicilor, numele lui nu spunea nimic. Era clar că Ann și Graham nu făcuseră nici o legătură între numele ei și cel al coregrafului și că nu aveau nici cea mai vagă idee că fusese balerină.

Ann continuă să vorbească, dar Sara nu o mai auzea. În mintea ei era un singur gând: Clyde o atrăsese în mod conștient în această capcană.

Aruncă o privire spre el: părea un șoim în așteptare încântat de neputința prăzii sale.

Nu mai rămăsese nimic din magia clipelor din timpul zilei.

Primele acorduri ale uverturii, apoi cortina se ridică. Desigur, orice balet i-ar fi produs durere, dar mai cu seamă acesta, în care și ea dansase cândva. Amintirile o copleșiră, nemilos de vii: repetițiile, sub controlul minuțios al lui madame Olga; Peter, întotdeauna gata să vină în ajutor cu o explicație sau o interpretare; Clyde însuși, în culise, dornic să cunoască balerina care-i încântase ochiul; începutul a ceea ce avea să devină iubirea vieții ei.

Clyde știa că acel spectacol îi va produce durere; de ce îl alesese, Sara nu-și dădea seama. Un lucru era cert – neștiind că ea nu mai putea dansa niciodată, nu bănuise câtă durere îi revărsa în suflet.

Simți un nod dureros în gât și, în ciuda hotărârii de a nu-l lăsa pe Clyde să abă satisfacția de-a o vedea atât de slabă, lacrimile îi scăpară de sub control.

Spre groaza ei, începu să plângă, fără să se poată stăpâni. Nici un sunet nu răzbătea dincolo de durerea ei, dar trupul fragil era zguduit de spasme.

Clyde îi luă mâna, surprins de violența acelei reacții la care nu se așteptase, dar Sara și-o trase cu putere.

– Sara, te simți bine? șopti Ann.

Încercă să încuviințeze printre lacrimi, cu o mișcare a capului. Cu cât se străduia mai mult să-și recapete stăpânirea de sine, cu atât mai imposibil de stăvilit erau lacrimile.

– Sara ... șopti Ann din nou, îngrijorată.

De data aceasta, Sara nu mai putu să răspundă, nici măcar prin semne, tot așa cum îi era peste puteri să mai rămână acolo.

Se ridică și, fără să mai țină seama de nimic din jur, nu se mai opri decât în foaier, unde se prăbuși pe o canapea, scuturată de hohote de plâns.

– Sara! auzi imediat vocea plină de îngrijorare a lui Clyde. Sara, iubito, ce s-a întâmplat?

Îi auzea cuvintele tandre și-i simțea îmbrățișarea caldă, dar, înnebunită de durere, se zbătea și-i lovea pieptul cu pumnii.

– Lasă-mă! Du-mă înapoi la hotel!

– Imediat, spuse el după doar o clipă de ezitare. Merg doar să le spun că noi plecăm. Așteaptă-mă aici, Sara.

"Așteaptă-mă" ... Cuvintele reverberară ciudat în mintea și în sufletul ei. "Așteaptă-mă ..." – un ordin. Chiar își închipuia că-i poate manipula toată viața? Ieși imediat și se-ndreptă spre stația de taxiuri. În scurt

timp, era deja în camera de hotel, lăsându-l să bată în zadar în ușa încuiată. Nu mai plângea, dar se simțea complet secătuită.

– Sara, lasă-mă să intru!

Vocea lui Clyde suna din ce în ce mai imperativ.

– Deschide imediat ușa! Sara! insistă el, neprimind nici un răspuns. Știu că ești acolo. Deschide!

– Pleacă! spuse ea în cele din urmă.

– Deschide ușa!

– Nu vreau să te văd.

– Deschide! Chiar și la adăpostul ușii încuiate, vocea lui suna amenințător. Oricum intru, chiar dacă nu deschizi.

Sara era convinsă că ar fi făcut-o. Întotdeauna, Clyde obținea ceea ce vroia. Chiar oamenii se arătau dispuși să-i ofere tot ce dorea; bărbați și femei deopotrivă, dar mai ales femeile, se arătau irezistibil atrași de forța lui magnetică. Acum, însă, nu era momentul să facă speculații asupra misterului carismei lui. Trebuie să aibă grijă să fie cu mintea limpede.

– Nu vreau să te văd, spuse ea deschizand ușa de o palmă.

– Știu. Intră fără nici un efort pe lângă ea. Totuși, trebuie să discutăm.

Sara îl privi lung. Chiar nu avea nici rușine, nici sentimente, nici remușcări?!

– Nu avem nimic să ne spunem. Te rog să mă lași.

– Ce se-ntâmplă, Sara?

– Știi al naibii de bine; m-ai atras într-o capcană.

– Doar ca să te fac să ieși din carapacea sub care te ascunzi.

– Așadar, recunoști că m-ai înșelat.

– Recunosc că n-am fost în totalitate onest cu tine. Îi prinse mâinile, împotriva voinței ei. Vino să stăm jos.

– Nu! protestă ea ferm, furioasă pe ea însăși, simțindu-și, chiar și în astfel de momente de furie, pulsul accelerat la atingerea lui. Spune-mi de ce-ai făcut asta.

– Mi s-a părut că procedez bine. Poate că m-am înșelat ...

Părea palid, ca și cum fusese șocat, ceea ce-i dădea Sarei o oarecare satisfacție de a-l vedea, pentru prima dată, nesigur.

– Sigur că te-ai înșelat.

– Hai să ne așezăm și să discutăm. Surprinzând-o cu o mișcare rapidă o așeză pe pat. Vreau să te ajut. Ai ridicat un zid în jurul tău, Sara. Morning Glow nu reprezintă decât partea materială, fizică a acestuia. Mai

există, însă, și un zid psihologic – pe acesta am vrut să-l distrug.

– Obligându-mă să văd un spectacol de balet împotriva voinței mele? Nu ești medic psihiatru, Clyde.

– Psihanaliza nu are nici o legătură cu ceea ce am încercat să fac în această seară. Îi ridică bărbia, făcând-o să-l privească. Sunt pur și simplu bărbatul care ți-a fost logodnic și care credea că te înțelege.

Sara era sigură că, dac-ar fi auzit de la el cuvântul "iubire", ar fi mărturisit totul, incapabilă de a-i mai rezista.

– Acum nu mă mai înțelegi.

– Și-acum te înțeleg, în parte ... șopti el, mângâindu-i fața și gâtul. Corpul te trădează mereu.

– Da, știi bine că este vorba de o atracție fizică, dincolo de care între noi nu mai există nici o punte de comunicare.

– Refuz să cred acest lucru. Nu poți continua așa, Sara.

– Sunt foarte fericită.

– Nu, iubito, nu ești.

"Iubito" – poate că ar putea să-i spună tot ce închisese în suflet de atâta timp. Apoi, își aminti de Andreea. Nu, cuvântul era spus pur și simplu ca un automatism.

– Sunt fericită, insistă ea. M-am schimbat, nu mai sunt așa cum eram când m-ai cunoscut; am o altă scară de valori, îmi plac alte lucruri ... Dar, sunt fericită.

– Dacă e adevărat ce spui, ai fi acceptat să vii cu mine la spectacolul de balet prima dată când te-am invitat, și n-ai fi reacționat așa în seara aceasta.

– Nu mai vreau să discut despre asta.

– Trebuie să vorbești: Sara, nu poți să continui să te izolezi de lume. Trebuie să existe un motiv pentru care nu vrei să dansezi. Trebuie să vorbești ... De ce nu vrei să discutăm?

Simțea că nu mai rezistă; trebuia să pună imediat capăt acestei discuții.

– Discut cu o mulțime de oameni, Clyde. Nu însă cu tine. Nu-ți dai seama că te urăsc?

Tăcere. Degetele lui încetară orice mângâiere. Cu buzele strânse, își lăsă mâinile să cadă în lături.

– Nu mai are rost să continuăm. Ne vedem mâine dimineață.

– Vreau să mă-ntorc acasă în seara asta.

– E târziu, Sara; și întuneric.

– Drumul e bun, se încăpățână ea. Nu înțelegi că nu suport gândul de a petrece noaptea atât de aproape de tine?

Privirea lui Clyde se plimbă, insolentă, de-a lungul trupului ei, lăsând să se înțeleagă bine că nu-i scăpa nici un amănunt.

– Cred că ai prefera s-o petreci cu mine. În ochi îi apăru o expresie de dispreț, iar pe buze, un zâmbet răutăcios. Numai că nu mai am nici un chef pentru așa ceva. Fă-ți bagajul. Plecăm în douăzeci de minute.

Capitolul 10

În ziua în care știa că nu e nici un pericol de a-l întâlni acolo pe Clyde, Sara plecă la Stellenberg. Aflase că marțea după-amiază avea zi de consultație la o clinică într-un sat la distanță de douăzeci de mile. Așadar, până se întorcea el, va fi deja plecată.

Jenny nu era la locul unde stătea de obicei, la umbra acelui copac.

– Boala a evoluat rapid și îngrijorător și Jenny nu se simte deloc bine, o informă asistenta de la biroul de recepție.

– Pot s-o văd? Nu stau mult.

– Nu, doamnă Burod. Domnul doctor Montgomery a interzis orice vizite.

– Este în stare gravă?

– Mă tem că da.

După o noapte de nesomn, devreme a doua zi dimineață, Sara telefonă la spital și ceru cu Clyde.

– Cât de gravă e starea lui Jenny? întrebă ea direct.

Era prima oară când vorbea cu el de la întoarcerea din Cape Town.

– Destul de gravă.

– Va putea asista la spectacol?

– Nu sunt sigur.

– Ai grijă să se simtă suficient de bine pentru a putea asista. Dacă va fi acolo, voi dansa.

– Sara! Ești sigură?

– Da.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Încerc să-i dăruiesc lui Jenny puțină fericire.

Ce simplu! se gândi Sara, punând receptorul jos. Decizia păruse acum simplu de luat după toate acele ore de zbatere și nesomn. Jenny îi intrase în suflet. Nimic nu mai conta în afara faptului că acest copil putea muri.

Cel mai important lucru acum era să i se facă acea bucurie pe care și-o dorise atât de mult – mai important chiar decât propria sănătate a Sarei.

Și, în definitiv, continuă Sara să se gândească în timp ce se plimba pe plajă după-amiază, poate că nu risca nimic. Trecuse mult timp de la ceea ce i se întâmplase atunci, pe scenă, și contribuise și faptul că era însărcinată și atât de obosită în urma repetițiilor. Dar apoi se simțise bine.

Alese un dans care să nu o solicite foarte mult și începu să se antreneze chiar din acea seară. La primele mișcări, își simți picioarele rigide, înțepenite. Și totuși, în ciuda disperării care o cuprinsese, trebuia să reușească.

Spectacolul avea loc peste zece zile. Pe măsură ce exersa în fiecare zi, picioarele începură să i se dezmorțească și se simți iar cuprinsă de acea bucurie lăuntrică în care viața ei căpăta sens și care-i lipsise atât de mult. Dansul era parte din ființa ei și, până atunci, nu-și îngăduise să conștientizeze atât de precis ce gol imens lăsase lipsa acestuia. Dincolo de tristețea pentru boala lui Jenny și de chinul dragostei pentru Clyde, dansul o copleșea, ca de fiecare dată, cu o bucurie unică.

În ziua dinaintea spectacolului, primi un telefon de la Clyde: o anunța că Jenny se simțea puțin mai bine și va putea asista.

Altceva nimic – nici un cuvânt cu caracter mai personal.

Era clar că, în urma deznodământului vizitei lor în Cape Town, orice intens, cât de vag, pe care Clyde l-ar fi putut manifesta pentru ea, dispăruse complet.

Sara încercă în zadar să-l alunge din minte în timp ce proba costumul. Se hotărâse asupra unuia asemănător cu cele purtate de balerinele fotografiate în cărțile ce-o încântaseră pe Jenny. De fapt, își dădu seama, era identic cu cel purtat de ea însăși la spectacolul după care îl cunoscuse pe Clyde. Oare acel costum îi va trezi și lui amintiri? Oare îi va readuce și lui în minte dragostea minunată pe care o trăiseră?

Nu va ști niciodată ce va simți Clyde. În primul rând, nu-i va spune; în al doilea rând, chiar dacă s-ar hotărî să-i vorbească, ea nu va mai fi acolo ca să-l asculte.

A doua decizie după cea de a dansa la spectacolul organizat pentru copiii din spital a fost cea de a-l scoate pe Clyde din viața ei. Sperase în tot acest timp că iubirea ei pentru el se va mai domoli, dar se-ntâmplase exact contrariul: devenise tot mai puternică. Era, însă, o iubire lipsită de perspectivă. Dacă vroia și vroia cu disperare să ducă o viață normală, fericită, trebuia neapărat să se distanțeze de bărbatul iubit.

Era probabil doar o chestiune de timp până Andreea avea să revină la Stellenberg și Sara nu vroia să mai fie acolo când lucrul acesta avea să se-ntâmple. Chiar și așa, nu mai putea trăi știind că oricând se poate întâlni întâmplător cu Clyde – era mult prea vulnerabilă și starea de încordare în care se afla, prea mare.

Îl va iubi întotdeauna; niciodată nu va înceta să tânjească să fie în brațele lui, să facă dragoste cu el. Dar, pentru liniștea ei sufletească, lucrul cel mai bun era să-l iubească de la distanță.

Scrisoarea lui Lynn sosise cu trei zile în urmă. Mama ei se simțea mai bine, croaziera se apropia de final și în scurt timp avea să se-ntoarcă. Abia așteaptă să revină la Antique Den și spera ca Sara să accepte să-i devină parteneră în această afacere.

În alte condiții, era exact ceea ce și-ar fi dorit și ea. În situația prezentă, nu putea decât să spere că va găsi ceva similar în altă parte. După spectacol, vroia să-i spună lui Clyde că, la întoarcerea lui Lynn, părăsea Morning Glow. Se-ntreba, însă, dacă vestea îl va interesa câtuși de puțin.

***

Clyde veni la Morning Glow s-o ia pe Sara cu mașina ca s-o ducă la spectacol; insistase, deși Sara intenționase să vină cu propria ei mașină.

Pe drum, îl întrebă cum se simte Jenny. Clyde îi răspunse liniștit, pe un ton grav, iar când, pentru o clipă o privi, ochii lui erau calzi și blânzi.

Așa trebuia să și-l amintească, se gândi ea, ca pe un om al contrastelor, puternic. viril, dar tandru și atent la cele mai mici amănunte, un suflet de mare sensibilitate. În buzunarul puloverului îi rămăsese o pensă – probabil tocmai consultase un pacient – pe care o uitase acolo. Acea ultimă imagine a lui – căci îl vedea pentru ultima dată – era simbolică: medicul și bărbatul din viața particulară, două fațete deopotrivă de interesante ale personalității sale puternice.

– Tu vei dansa la sfârșit.

– Jenny știe?

– Da. Abia așteaptă; asistentele abia se mai pot înțelege cu ea.

– Mă bucur.

– Nu știi cât de mult ne bucurăm toți, spuse Clyde acoperindu-i mâna cu mâna lui. Este atât de fericită, încât parcă s-ar agăța de viață cu toată hotărârea. După spectacolul din seara aceasta vei mai dansa pentru ea?

– Plec de la Morning Glow.

Îi simți degetele crispându-se pe mâna ei.

– Te-ntorci la Cape Town?

– Poate.

– Îți reiei cariera?

– Încă nu m-am hotărât ce-am să fac.

Clyde își retrase mâna, ca și cum atingerea i-ar fi devenit brusc neplăcută, iar privirea îi deveni tăioasă.

– Așadar, în seara aceasta te-ai îndurat să dai un semn al generozității tale.

Sara își stăpâni cuvintele pline de amărăciune și furie care amenințau să se reverse sub impulsul momentului. Oricum, n-ar mai fi folosit la nimic. Își întoarse capul, prefăcându-se că privește pe fereastră, încercând să-și înăbușe lacrimile.

După ce se-mbrăcă în costum, înainte de începerea spectacolului, rămăsese puțin timp ca Sara s-o vadă pe Jenny. Cu fața radiind de fericire, fetița atinse faldurile rochiei albe, diafane.

– Ești atât de frumoasă, doamnă Burod! Am fost nemaipomenit de fericită când domnul doctor Clyde mi-a dat vestea că vei dansa.

– Voi dansa special pentru tine, promise Sara, ușurată că fetița era condusă de asistentă în sală când,

atât de impresionată de ea, era pe punctul de a nu-și mai putea stăpâni lacrimile.

Spectacolul începu și Sara ar fi putut să asiste și ea, în sală. Preferă însă să-și aștepte rândul într-o cabină în culise. Era extrem de încordată, dar trebuia să-și recapete controlul deplin asupra propriilor emoții. Nu trebuia să se mai gândească nici la starea alarmantă a micuței, nici la gustul amar pe care i-l lăsaseră ultimele clipe petrecute în compania lui Clyde.

Veni rândul ei. Ascultând acordurile de deschidere, spera ca Jenny să-și amintească discuția lor despre "Copelia" și să-nțeleagă că dansul – Aurora solo – fusese ales special pentru ea. De gândi și la Clyde. Oare era și el în sală și, dacă da, dansul ei va însemna ceva pentru el?

Era deja în plină mișcare, desenând în aer arabescuri cu o grație ce dădea impresia de zbor. Indiferent de ceea ce simțise înainte, pentru Sara nu mai exista acum nimic altceva decât miracolul acelor clipe de înălțare.

Spectatorii erau hipnotizați, toți, până la ultimul copil, simțind instinctiv că asistă la ceva deosebit, unic. Dansul se sfârși, pe fundalul aceleiași tăceri pline de venerație, întreruptă imediat de ropote de aplauze. "Bis! Bis!" se auzi, imperativ și în același timp ca o rugă fierbinte.

Sara se închină adânc, mulțumind publicului. "Bis! Bis!"

Jenny era în sală, poate și Clyde. Tot trupul, acordat ca un aparat de mare precizie, îi zvâcnea de dorința acelui ritual vital.

"Bis! Bis!"

Un mic semn făcut orchestrei și Sara începu din nou să danseze.

La ultima mișcare, publicul tot nu putea accepta că i se lua acea bucurie. Încăpățânați, spectatorii bisau în continuare.

Sara începu să resimtă oboseala. Apoi, se gândi la cât de fericită o făcuse pe Jenny și la faptul că avea să fie cu adevărat ultima oară când dansa.

Alese pentru acest bis un fragment foarte rapid, ca o învolburare de vânt. Era în plină piruetă pe poante când o senzație de sfârșeală îi smulse un geamăt slab. Apoi căzu într-un abis negru, nesfârșit, sub ochii înmărmuriți de groază ai asistenței.

***

Un pat străin; pereți albi; o cameră necunoscută, în nici un caz a ei, cea de la Morning Glow. Mâini care se mișcau deasupra ei. Apoi, percepu voci – două persoane care discutau. Una din voci era cu siguranță a lui Clyde, deși nu mai avea tonul dur cu care o obișnuise în ultima vreme; cealaltă, oarecum cunoscută. Își dădu vag seama că putea fi a doctorului Simons.

Se închise o ușă și se lăsă liniștea. Și totuși, simțea că mai era cineva în cameră în afară de ea.

Încercă să-și deschidă ochii, dar pleoapele, mult prea grele, nu o lăsau. Încercă să se ridice puțin, dar căzu la loc pe pernă. Simți o mână pe umăr, apoi o alta cuprinzându-i ceafa și așezând-o ușor pe pernă. Mâinile lui Clyde ... nu putea să greșească în această privință. Cu toate acestea, duioșia gestului o nedumerea. Încercă din nou să se ridice.

– Stai liniștită, iubito.

Categoric, visa. Clyde îi vorbise așa cu mult timp în urmă, iar apoi, numai în vis. În rest, era dur, furios. Își amintea vag de drumul făcut cu mașina, de atitudinea lui plină de dispreț.

O mână îi atinse fruntea și-i mângâie părul. Apoi, simți o atingere ușoară de buze pe frunte.

Chiar că visa. Și totuși, ceva îi spunea că trebuie să deschidă ochii. Reuși doar pentru o clipă, apoi îi închise din nou.

– Odihnește-te, iubito.

De data aceasta, deschise ochii. Clyde era lângă patul ei – era sigură. Avea ochii obosiți și părul răvășit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el în mod repetat, într-un gest de disperare și parcă niciodată nu-l văzuse atât de tras la față. Recunoștea hainele cu care era îmbrăcat – le purtase când merseseră la spectacol.

Spectacolul ... Dansa ...

– Dansam, Clyde; ce s-a întâmplat?

– Nu-ți amintești?

– Am ... căzut ...

– Ai leșinat, Sara. De ce nu mi-ai spus?

Deodată, începu să tremure. Clyde îi luă mâinile și le lipi de obrazul său.

– Ce să-ți spun?

– Ce s-a întâmplat în Cape Town, în timpul spectacolului cu "Lacul lebedelor". Ți s-a interzis să mai practici. Mi-a spus totul doctorul Simons.

Sara nu putu decât să încuviințeze din cap.

– M-ai lăsat să cred că nu-ți mai pasă de carieră. Sara, iubito, de ce nu mi-ai spus?

"Iubito" – din nou cuvântul acela ce-i umplea sufletul de fericire și care nu-nsemna nimic, din moment ce Clyde era căsătorit.

– La început am crezut că ai citit în ziare.

– N-am fost în oraș la momentul respectiv și nimeni nu mi-a spus. Cum îți închipui că n-aș fi venit la tine dacă aș fi știut? Dar apoi, la Morning Glow, de ce nu mi-ai spus?

– Nu vroiam mila ta.

– Milă! rosti el cu furie. M-ai făcut să trăiesc cele mai neașteptate emoții și sentimente, dar nu mi-ai inspirat niciodată milă! Făcu o pauză, înainte de-a continua pe un ton calm. Cred că e momentul să-mi mai explici ceva. De ce ai rupt logodna?

– Știi motivul.

– Știu ce mi-ai spus atunci. Vreau motivul adevărat, Sara.

Își întoarse privirea de la el. Ascunsese acel adevăr atât de mult timp, încât acum îi venea greu să vorbească. Începu din nou să tremure când el îi prinse bărbia între degete și o forță să-l privească în ochi.

– Clyde ...

– Adevărul, Sara.

Nu mai avea de ales.

Încet, cu voce tremurată, îi spuse despre acea discuție auzită întâmplător în grădină, în ziua petrecerii.

– Dumnezeule! gemu el. Dacă aș fi știut! Sara, te iubeam; doar eu știam cel mai bine ce-mi doresc în viață și ce nu. Cum ai putut crede ce spunea Belinda?

– Părea să aibă sens.

– Nu mă interesează femeile care se sacrifică, dar pe tine te iubesc. Când mă gândesc că am fost la un pas de a te pierde definitiv! O strânse la pieptul lui atât de tare, încât Sara îi putea auzi bătăile inimii.

– Ce coincidență că ai venit la magazin când eram eu acolo! se miră Sara. Cu câteva zile înainte ai fi găsit-o pe Lynn.

– Coincidență?! Eu știu ... Ah, îmi amintesc ... am primit acel bilet ...

– Bilet?!

– De la o oarecare domnișoară Anderson – prietena ta Lynn, presupun. Îmi scria că s-ar putea să mă intereseze un serviciu de ceai care sosea la magazin după o săptămână.

– Nu-nțeleg ... Serviciul era de peste două luni. Crezi că Lynn a aranjat întâlnirea noastră?! întrebă ea deodată, cu ochii măriți.

– Aș spune că da.

– Ah, intriganta!

– Mai degrabă, o prietenă minunată. A mizat probabil pe faptul că mă voi îndrăgosti de tine din nou când te voi vedea.

– A avut dreptate?

– Parțial. Pentru că, de fapt, n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Nu mă mai privi așa dacă nu vrei să fac dragoste cu tine chiar aici, pe patul de spital. Sara, știi că nu te voi mai lăsa niciodată?

– Vrei să fiu iubita ta?

– Vrei?

– Da, spuse ea simplu. Apoi, amintindu-și de Andreea, își duse mâna la gură, cu spaimă. Nu, Clyde, nu pot.

– De ce nu?

– Ești căsătorit.

– Sara, iubito, e rândul meu acum să dau o explicație. N-am fost sincer în totalitate. Este adevărat că m-am căsătorit cu Andreea – nu din motivele pe care le-ai crezut tu, ci pentru că eram singur și furios. Nu a mers. Ne-am dat seama amândoi de lucrul acesta și am divorțat. N-am putut să te uit niciodată.

Îl privi lung, încercând să-nțeleagă.

– Nu mai ești căsătorit?

– Nu mai sunt de aproape un an. Dar voi fi din nou. Iubito, vrei să fii soția mea?

Atât de multă fericire, dar ... prea târziu.

– Nu știu dacă voi mai putea avea copii.

– Pe tine te vreau. Putem adopta un copil. Jenny a fost foarte bolnavă, dar acum boala ei s-a ameliorat. Ce-ai zice să fie ea fiica noastră?

– Ah, Clyde, de ce mai întrebi?! Când îi spunem?

– Mai târziu. O strânse în brațe și-i acoperi fața cu sărutări. Te iubesc.

Își ridicase buzele doar pentru a rosti, grăbit, aceste două cuvinte, fără a-i lăsa și ei timpul să răspundă, să-i spună că nici ea nu încetase nici măcar o clipă să-l iubească. I-o va spune mai târziu. Vor avea suficient timp de a-și spune tot ce vor dori – toată viața, de fapt.

Sfârșit